

Série IX, Číslo 1

VĚCI, KTERÉ BUDOU

**Kázáno v Jeffersonville
5. 12. 1965**

William Marrion Branham

„Mluvené Slovo je originální semeno“

VĚCI, KTERÉ BUDOU

(Things that are to be)

kázáno 5. prosince 1965 v Rialto

Bratře Boone, i vy, kdo jste se zde shromáždili: je to skutečně velká výsada pro mne, že jsem zase jednou v San Bernardinu. Toto místo skrývá mnoho překrásných vzpomínek na zašlé časy. Slyší-li člověk, že ta poslední návštěva zde, má stále ještě živý vliv, pak se raduje, že nás sem Pán před léty přivedl.

Když jsem tam prve seděl v autu na parkovišti, snažil jsem se vyvolat si v paměti jednu z událostí, jež se staly. Paní Isaacsonova tam byla, která byla mou překladatelkou při mém polním tažení ve Finsku. Přišla k mému autu, když jsem chtěl právě vystupovat. Řekla: „Ty jsi hlas Finska.“ Táží se, zda paní Isaacsonova bydlí v tomto kraji. Já to nevím. Je snad paní May Isaacsonova dnes večer zde přítomna? Ona pochází z Finska.

Ještě něco neobyčejného mě opět napadlo. Týkalo se to jedné číšnice v restaurantu zde v blízkosti, kde jsem jedl. Jmenuje se to „Antlers Hotel“, mám zato. Modlil jsem se s tou dámou. Byla to milá dáma, ale žádná křesťanka. Pozval jsem ji na shromáždění. Měla potrat a žila odloučeně od svého muže. Modlil jsem se za to, aby se se svým mužem smířila, a aby se opět sešli. Zajímalo by mě, zda je tato dáma přítomna.

Jedna další událost byla, že sem přivezli nemluvně z daleka. Ta vzdálenost byla téměř jedna celodenní cesta. Zemřelo a leželo v náruči matky. Bylo opět probuzeno k životu. Jsou ti dotyční přítomni? Přicházeli ze sousedního státu na sever. Matka i otec projeli celou noc. Matka tu smutně seděla a držela to malé mrtvé dítě. Myslel jsem si: „Jaká to víra! Dokonce kdybych byl tím největším pokrytcem světa, odměnil by Bůh víru této matky.“ Když jsem to dítě držel ve svých rukou a modlil se, pocítil jsem, jak se zahřívalo, začalo pohybovat a otvírat oči. Pak jsem je dal matce zpět. Přicházeli odněkud, nemyslím, že to byli letniční. Snad k nějaké církvi náleželi, nevím však ani, zda to byli křesťané. Neptal jsem se na to. Radoval jsem se prostě z toho, že toto malé dítě bylo znovu probuzeno k životu.

Od té doby uteklo mnoho vody v řece, bratře Boone. My ale sloužíme stále ještě témuž Bohu, který zůstává tentýž, včera, dnes i na věky.

Když jsem se ohlédl, uviděl jsem tu sedět bratra Leroy Koppa. Je to poprvé po dlouhé době, že ho opět vidím. (Bratr Branham mluví s bratrem Koppem — překl.) Ty se jmenuješ Pavel, správně. Tvůj otec se

jmenoval Leroy. To je rusky. Já vím, že tento statečný voják, jestliže je zde, že tu je ve službě Krále. Jsem šťasten, že tu jsem a také z toho, že tento mladý kazatel řekl, že byl inspirován službou, když jsem tu naposledy byl. To je prostě uchvacující.

Doufám, že všechno stačíme, neboť já vím, že nemáme příliš mnoho času. Někteří musí stát, a proto budeme krátce mluvit.

Vzpomínáte si ještě na ony mocné bohoslužby s uzdravováním. Pokud je mi známo, právě zde v okolí drží jeden bratr shromáždění s uzdravováním. Je to bratr Leroy Jenkins. Mám zato, že to souhlasí. Za to jsem vděčný a pln důvěry, že Pán jej požehná a daruje mu výjimečně dobré bohoslužby.

Je mi ctí, že jsem dnes večer směl přijít do církve, jako je tato.

V kostelní budově se cítím vždy lépe, než v těch auditoriích. Nemám nic proti těm auditoriím, avšak víte vy, může to sice znít pověrečně, ale mně se to jeví jako pravda: V auditoriích se přece konají různé podniky, jako závody a představení, probíhá všechno možné, a zdá se, že se na takových místech zdržují zlí duchové. Může se to zdát pověřivě, avšak není tomu tak. Přijdeme-li do kaple skutečně duchovního obecenstva, pocítíme podstatně větší svobodu. To je i zde ten případ. Přítomnost Boží je tu. To právě je přece docela jiné. Nevím, jaký význam přítom má ta budova, avšak je to místo, kde se lidé shromažďují. Ovšem, že by to na jiném místě byli ti stejní lidé, avšak jsou to zlá místa. Možná, že takto myslím jen já. Jsem však rád, že jsem dnes večer zde.

Kvůli těm, kteří stojí, nechceme vás tu příliš dlouho držet. Zítra večer budeme v jiné budově. Ani vůbec nevím, kde to je. Je to to „Orange Show Auditorium“ a má to být zde nablízku. Tam se bude zítra večer ta bohoslužba konat. Toto je cesta, na níž mluvím pro obchodníky plného evangelia. Měl jsem tu výsadu na celém světě mluvit v jejich pořadech. Sem mě pozval jeden velmi drahý přítel. Jsme rádi, že jsme dnes večer v tom shromáždění.

Právě chceme otevřít Bibli. Každý, kdo má fyzickou sílu, ji tak může otevřít, avšak jen Duch svatý nám může Slovo vysvětlit, nám to porozumění pro ně otevřít a nám Písmo zjevit. Věřím v to, co Bible říká. Věřím, že je to Slovo Boží. Rovněž věřím, že lidé na zemi jednoho dne budou podle tohoto Slova souzeni. To se může zdát podivné, neboť existují mnozí, kteří jsou jiného názoru.

Nedávno jsem mluvil s jedním mým drahým přítelem, který je katolíkem, a on mnil: „Bůh bude soudit svět katolickou církví.“ Kdyby tomu bylo tak: kterou pak katolickou církví? Soudil-li by jej

metodisty, co by se pak stalo s baptisty? Jestliže je bude soudit skrze jednu, jsou ty ostatní ztraceny. Existuje v tom mnoho zmatku. My musíme vzít Bibli, abychom našli tu správnou odpověď. V ní stojí, že Bůh bude soudit svět Ježíšem Kristem, a ON je to Slovo. Jan 1 říká: NA POČÁTKU BYLO SLOVO. A TO SLOVO BYLO U BOHA A BŮH BYL TO SLOVO ... A SLOVO TĚLEM UČINĚNO JEST A PŘEBÝVALO MEZI NÁMI. U Žid. 13,8 stojí, že ON je včera, dnes i na věky tentýž. Věřím, že toto je ta pravda.

Věřím, že Bůh byl od počátku nekonečný Bůh. ON je nekonečný Bůh. ON je nekonečný; my jsme omezení. Jeho myšlenky jsou tak velice vyšší, že my s naším omezeným rozumem nemůžeme pochopit Jeho velkou, nekonečnou moudrost. Proto se nám to může zdát velmi podivné, říká li v Písmu něco určitého. Ale přesto se to stane. Věřím, že Jeho Slovo nikdy nepomine. Věřím rovněž, že Bůh proto, že věděl, že my s naším malým omezeným rozumem nemůžeme rozumět Jeho velkým myšlenkám, vykládá Svě Slovo sám. ON nepotřebuje žádného vykladače. ON vykládá Svě Slovo sám tím, že Slovo potvrzuje v době k tomu určené.

Věřím, že Bůh od počátku takto působil. Noách (Noé) měl Slovo. Jeho poselství pro onen čas. Potom přišel Mojžíš. Mojžíš by byl nemohl použít Slovo Noáchovo. On by byl nemohl postavit loď a převézt je po Nilu z Egypta do Zaslíbené země. Jeho poselství opět by ve dnech Noáchových nebylo nic platné. Byla to část Slova Božího, kterou Mojžíš přinesl, která byla jako pravda potvrzena. Ježíš by byl nemohl vystoupit se slovem Mojžíše. Luther si nemohl podržet slovo katolické církve. Wesley nemohl pokračovat se slovem Lutherovým. Letniční nemohli přinést slovo metodistů. Hled'te, Církev se nalézá ve vzrůstu. Každému časovému období je zde v Písmu něco přiděleno. Bůh zjevuje Svě Slovo Duchem svatým tím, že je uskutečňuje a sám potvrzuje. Tím ukazuje, že to je Jeho Slovo, které se naplňuje v tom čase, pro který bylo zaslíbeno.

To řekl také Mojžíš. ON pravil: „Nemůžete-li věřit Mně, pak přece věřte skutkům, které JÁ konám,“ neboť ony dosvědčovaly, kdo ON byl. Oni by byli museli Písmo znát. Avšak když ON přišel, bylo to tak neobvyklé, tak zvláštní, že ti lidé MU nechtěli věřit, nýbrž si mysleli, že On, který přece byl jen člověkem, sám ze sebe dělá Boha. ON byl Bůh v lidské podobě! „Bůh byl v Kristu a smířil svět se sebou.“ Nikdo nemohl tyto skutky činit, jedině, že by Bůh byl s ním. My víme, že Nikodém to řekl. Velerada tomu věřila.

Víme, že Slovo o Něm mluvilo. Kdyby jen přece byli to Slovo znali ON řekl: „Kdybyste znali Mojžíše, byli byste i Mne poznali, neboť Mojžíš o Mně psal.“ Kdyby byli otevřeli Písmo a přečetli si, co Mesiáš měl činit,

potom by Ho byli na základě potvrzení poznali, totiž podle toho, že Bůh skrze Krista svět smířil se sebou a všechna ta zaslíbení naplnil, která stála napsaná o Mesiášovi; co ON měl činit. Ježíš vydal svědectví o tomto Slovu tím, že to Slovo pro onen den uvedl v život. Věřím, že dnes žijeme v té stejné věci: Bůh vydává svědectví o Svém Slovu tím, le potvrzuje to, co předpověděl.

My víme: Toto je ten den spasení, v němž Bůh vyvolává lidi ze světa, ze života hřícha k životu služby. Ve dni, v němž Bůh Svého Ducha zhůry vylévá, provázejí velké divy a znamení službu tohoto dne. To se děje, když raný i pozdní déšť současně padají. My víme, že se mají dít velké divy a znamení, které jsou mnohými denominacemi odmítány. Já jsem však velmi vděčen za tyto otevřené dveře, do nichž jsem směl vejít, čímž lidé, jako tento mladý pastor zde dostali popud. Vždyť já stárnu a vím, že mé dny jsou sečteny. Víím ale také, že tito mladí muži mohou poselství vzít a nést je dále až k příchodu Pána, jestliže ON v mé generaci již neprijde, ačkoli doufám, že Jej ještě spatřím. Očekávám Ho denně, bdím a připravuji se na tuto hodinu.

Chceme teď mluvit k tomu Autoru, dříve, než budeme číst z Jeho Knihy a k tomu své hlavy skloníme.

Nebeský Otče, jsme Ti vděční, že jsme dnes večer naživu a směli se vrátit do tohoto krásného města. Odtud vidíme panorama sněhem krytých hor a současně kvetoucí oranžovníky. Jak nádherný svět jsi nám dal, abychom v něm žili! Když vidíme, jak jej lidé zničili a co učinili, pak se Otče, stydíme. Jsme dnes večer zde, protože se chceme snažit dovést lidi tam, aby poznali to velké, co Bůh učinil a aby věděli, že na onom světě je ještě něco mnohem většího. Necht' dnes večer na to pohlédneme, Otče, zatím co se obracíme k Tvému Slovu a v něm čteme. My je můžeme číst, Otče, avšak necht' Duch svatý nám je skrze zjevení oznámí. To prosíme ve jménu Ježíše. Amen.

Možná, že by si někdo rád učinil poznámky nebo Písmo spolu četl, až je kazatel bude číst, jak to přece bývá obvyklé. Před lety jsem si nepotřeboval místa z Písma poznamenat. Avšak od té doby jsem trochu zestárl. od té doby, co jsem nedávno překročil těch pětadvacet — totiž před pětadvaceti lety —, nejde to již tak dobře. Přesto se snažím zůstat věrně při všem a činit vše, co ON ve Svém Slovu řekl a jak já to vím, dokud mě nezavolá.

Otevřeme Jana 14. Je to velmi známé místo z Písma, které bychom dnes večer chtěli číst a jehož souvislosti bychom chtěli! odhalit, jak Pán dá. Téměř každý je zná. Bývá dokonce často při pohřbech čteno. Jestliže

bych chtěl kdy držet nějakou pohřební řeč, pak tomuto světu. On má zemřít a být znovuzrozen. Čteme z Jana 14,1—7. To jsem si označil.

„Nermuť se srdce vaše. Věříte v Boha, i ve mne věřte. V domě Otce mého příbytkové mnozí jsou. Byť nebylo tak, pověděl bych vám. Jduť, abych vám připravil místo.

A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.

A kam já jdu, víte, i cestu víte.

Dí jemu Tomáš: Pane, nevíme, kam jdeš. A kterak můžeme cestu věděti? I dí jemu Ježíš: Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.

Byste znali mne, také i Otce mého znali byste; a již nyní jej znáte, a viděli jste Ho.

(Podle kral. překladu)

Necht' Pán připojí Svá požehnání k čtení Jeho Slova. Stále se budeme na ně odvolávat, neboť chceme držet malou lekci pro církev.

Včera večer jsem byl v Yumě. Arizona je nyní můj domov. Když jsem tu byl naposledy, bydlel jsem ještě v Jeffersonville — Indiána. V Arizoně se nacházím proto, že jsem tam na základě jednoho vidění byl před několika lety poslán. Tam nyní bydlíme. Nemám tam žádnou církev. Bratr Green, náš bratr, který je s námi, začal držet shromáždění v jedné kapli, která předtím náležela těm Assemblies of God. Oni se spojili, šli k br. Brockovi a br. Gilmorevi a zanechali jednu kapli prázdnou. Br. Pearry Green z Texasu se tam nastěhoval a převzal tu budovu. Je to jeden z našich spolupracovníků. Jsme rádi, že víme, že br. Green tu budovu, která byla zavřena, opět otevřel.

Včera večer jsem mluvil v Yumě u křesťanských obchodníků na téma VYTRŽENÍ. Bylo to snad zvláštní téma pro nějaký banket, avšak téměř všichni přítomní byli křesťané. Tak je tomu přece při těchto polních taženích a v těch církvích. Táží-li se: „Kolik je vás křesťanů?“ Pak pokud možno zvednou všichni svoji ruku. Vy jste křesťané. Já míním, že bychom měli předem vědět, zda křesťané jsme. Potom nepotřebujeme hádat, nýbrž známe své místo určení.

O tom bych chtěl dnes večer mluvit. To téma zní: VĚCI, KTERÉ BUDOU. Včera večer jsem mluvil o VYTRŽENÍ, dnes večer bych chtěl mluvit na toto téma, a spojit je s poselstvím z včerejšího večera. Vytržení se stane. To my víme. Je to ještě v budoucnosti.

Ježíš o tom mluví. ON šel napřed, aby nám připravil místo. „Vaše srdce se nestrachuj!“ ON mluvil k židům a řekl: „Věříte v Boha, věřte přece i ve Mně. Tak, jak věříte v Boha, tak věřte ve Mně, neboť Já jsem Syn Boží.“ Jinými slovy: „Já a Otec jedno jsme. Můj Otec ve Mně přebývá. Co vidíte Mne činit, neděje se skrze Mne, nýbrž Můj Otec, který ve Mně přebývá, činí tyto skutky.“ Bůh byl v Kristu a smířil svět se sebou.

Pro židy, kteří po generace tak byli učeni, to bylo snadné věřit ve velkého, nadpřirozeného Boha. Avšak pochopit, že tento Bůh sestoupil dolů a oznamuje se v osobě Svého Syna, Ježíše Krista — že by Bůh měl obývat v masitém těle, to pochopit bylo trochu příliš mnoho pro ně. Avšak ON pravil: „Věříte v Boha, i ve Mne věřte. V domě Otce Mého jsou příbytkové mnozí a Já jdu, abych vám připravil místo.“ Život Ježíšův se schyloval ke konci. ON lidem ukázal a velikými znameními a zázraky dokázal, že byl Jehovou, který se zjevil v těle. ON se rovněž odvolal na Bibli a dokázal, že ona na Něho poukazovala. Dokázal, že byl Bohem, který se oznámil. Nyní chtěl říci: „Vidíte-li, že Můj život nyní jde ke konci, pak končí za jedním účelem. Já jdu tam, abych vám připravil místo, abyste tam, kde jsem já, i vy byli.“ Tím řekl Ježíš Svým učedníkům, že Jeho život smrtí nebude končit.

Řekl jsem již předtím, že toto je text pro pohřeb. Myslete na to: Smrt je přímo před námi. My nevíme, zda nebudeme tím příštím. Možná, že je někdo v budově, kdo již živý — v tomto fyzickém těle — nepůjde odtud. Tak nejisté to je! V pěti minutách mohl by nějaký dokonale zdravý, mladý člověk, který je zde v budově, být mrtvolou. V pěti minutách! To je pravda. Právě tak by mohl být jeden každý z nás v pěti minutách ve slávě. My to nevíme. Je to v Božích rukách. Ježíš řekl, že nezná sám čas ani hodinu. Spočívá to jediné v ruce Otce.

ON jim však řekl, že existuje život po smrti, neboť pravil: „Já jdu tam, abych vám místo připravil, a potom vás vezmu k Sobě.“ To ukazuje, že poté, co tento život skončí, existuje další život.

Jakou útěchou by nám to mělo být, vědět, že potom, co tento život skončí, existuje život, do něhož my přejdeme. Čím více stárneme, tím více se to jednomu stává realitou. Vidíte-li, že dny vašeho života se blíží ke konci a přichází k skončení, pak se připravujte na tuto velkou událost. Je to pokračování tohoto života v jiném světě, na jiném místě.

Vaše pozemské narození bylo předem naplánováno. Mám zato, že vy tomu věříte. Každý z nás ví, že naše narození bylo předem naplánováno. Věděli jste to, že vaše bytí nepřichází prostě z nějaké myšlenky nebo nějakého mýtu? Všechno, co vy vidíte, bylo Bohem již před ustanovením světa předem naplánováno. Ten nekonečný Bůh věděl všechno. Protože

byl nekonečný, věděl o každé mouše, která kdy na zemi bude, a jak často bude ona mhourat očima. To znamená, být nekonečný. Naše nepatrné myšlenky nemohou rozumět, co to znamená být nekonečný. Ten nekonečný Bůh. ON věděl o všech věcech. Proto není nic z rovnováhy.

Známe-li Slovo Boží, víme, v jakém čase my žijeme. Víme, v jaké hodině my žijeme. Víme, co leží před námi. My víme, co je za námi. Kniha Boží je to zjevení Ježíše Krista. Jeho skutky, které se měly stát během těch věků, a rovněž Jeho zaslíbení pro budoucnost, stojí napsána v Knize Zjevení. Všechna Jeho zaslíbení jsou pravda. Bůh nemůže vyslovit jedno jediné Slovo, aniž by nebylo potvrzeno. Každé Slovo, jež ON řekne, se musí naplnit.

Před ustanovením světa bylo všechno stanoveno. Mnozí lidé to zamotávají, co stojí psáno v 1. Mojžíšově a říkají: „Bůh se opakoval.“ Ne, to je jen tím, protože tomu nerozumíte. Na počátku pravil Bůh: „Budiž! Budiž! Budiž!“ Svět se nalézal v temném chaosu. Když vyslovil: „Budiž světlo!“, mohly ještě stovky let uplynout, než světlo vzniklo. Avšak, jestliže ON to vyslovil, musí se to stát. Musí to tak být! ON mluvil Svě Slovo. To semeno se nacházelo pod vodami. Když nechal zemi oschnout, objevila se ta semena. Co ON vysloví, musí se stát.

ON mluvil skrze proroky. Odvolával jsem se včera večer na to. Kupříkladu řekl skrze Izaiáše: „Panna bude těhotná.“ Kdo si může představit, že nějaký muž, který byl u lidí vážený, vysloví takové slovo: „Panna otěhotní.“? On však byl prorok. Prorok zrcadlí Boha. On je tak utvořen, že nemůže vyslovit svá vlastní slova. Musí to být Slova Boží, která vysloví. On je jako nějaký reflektor. On je ústy Božími. Proto on řekl: „Panna otěhotní.“ Patrně tomu ani on sám nerozuměl. Bůh to ale skrze něho vyslovil, protože zaslíbil, že nebude nic činit, ledaže to zjeví Svým služebníkům, těm prorokům. Když to vyslovil, trvalo to ještě osm set let, než se to stalo, muselo se to ale naplnit. Konečně padla tato Slova Boží v klín jedné panny a zakotvila tam. Ona počala a porodila Emmanuele. *„Dítě narodilo se nám, Syn dán je nám. Jeho jméno zní, Předivný Rádce, Hrdinný Bůh, Otec věčnosti, Kníže pokoje.“* Muselo to tak být, neboť Bůh to skrze ústa Svého proroka vyslovil. Všechna Slova Boží se musí naplnit. Proto víme, že Ježíš odešel, aby připravil místo, aby Svůj lid vzal k Sobě. Kdo jsou tito lidé? Doufám, že my dnes večer jsme jednou částí toho. Není-li tomu dosud tak, moji přátelé, pak Bůh má cestu, ten předpoklad pro to, abyste v to byli zahrnuti, jen když to budete chtít. Vy máte svobodnou vůli; vy můžete jednat, jak chcete.

Povšimněte si nyní, jak to v budoucím světě bude. Bude to jiný svět. Je to tak, jak jsem to řekl o vašem pozemském narození. Vy jste byli

předurčení. Bůh věděl, že tu budete. Dokonce věci, které vaše rodiče učinili, jsou vyhledávány na dětech s pokolení na pokolení. Lidé tomu nevěří, avšak je tomu tak. Stojí to u Žid. 7, kde Pavel, jak věřím, píše o jedné velké události. Jedná se při tom o Abrahama, který Melchisedechovi dal desátek, když se vracel od porážení králů. On zde řekl, že Lévi tehdy byl ještě v bedrách Abrahama, když tento po porážce králů se potkal s Melchisedechem. On v to zahrnuje i Léviho, který byl dosud v bedrech Abrahamových, svého pradědečka, že on tehdy rovněž již ten desátek zaplatil. Právě tak vyhledává provinění lidí na dětech, s pokolení na pokolení při těch, kteří Jeho Slovo nedodrží.

Hled'te, vy jste byli všichni již předem Bohem naplánováni. U Boha se neděje nic náhodou. ON ví všechno. Bylo to již všechno předem, již před mnoha generacemi, naplánováno, takže tu dnes můžete být. Věděli jste to? Pomyslete jen, že jste jednou — chtěl bych to opakovat — že jste jednou byli jako gen ve vašem otci! V té době vás ještě neznal, a ani vy jste ho tehdy neznali. Potom ale jste manželstvím byli vestláni do klína vaší matky, a stali jste se člověkem, utvořeným v obraz svého otce. Tím máte obecenstvo.

Ta jediná možnost, jak se můžete stát synem nebo dcerou Boží, je, že máte věčný život. Existuje jen jeden druh věčného života: to je život Boží. Ten jediný druh věčného života má Bůh. **Abyste byli synem Božím, museli jste již vždycky v Něm být. Ten gen vašeho duchovního života dnes večer byl již v Bohu, Otcí, dříve, než vůbec nějaká molekula existovala. Vy nejste nic jiného, než ten vyjádřený gen života, který v Bohu již byl. Nyní jste se objevili jako syn Boží, poté, co Jeho Slovo do vás zapadlo a osvětlilo vám toto časové období. Vy vyjadřujete život Boží, který je ve vás, neboť jste synem nebo dcerou Boží.** Chápete, co já míním? Vy sedíte dnes večer v tomto kostele, protože je vaší povinností před tímto národem, před tímto lidem, před vašimi sousedy a před všemi těmi, s nimiž jste pohromadě, vyjadřovat Boha. Kdekoli se nacházíte: Bůh věděl, že vy zde budete, neboť vy musíte být jedním z Jeho atributů. Vy to musíte být. Jestliže jste přijali věčný život, pak totiž vždycky byl věčný život. Dříve, než byl položen základ světu, věděl Bůh, že zde budete. Když se potom při vás stala vodní koupel Slova, stali jste se vyjádřenou bytostí. Nyní máte obecenstvo s Bohem, vaším Otcem; tak, jak ji máte s vaším pozemským otcem. Vy jste měšťané Krále, a nejen měšťané, ale děti, synové a dcery živého Boha; je-li tomu tak, že tento věčný život ve vás přebývá. Je-li tomu tak, pak Ježíš byl ta plnost Božství, která se zjevila. ON byl ta plnost Božství v tělesné podobě. Proto jste byli již v Něm, když se ON zde na zemi v těle oznámil neboť ON byl to Slovo.

NA POČÁTKU BYLO SLOVO A TO SLOVO BYLO U BOHA,
A BŮH BYL TO SLOVO ...
A SLOVO TO TĚLEM UČINĚNO JEST
A PŘEBÝVALO MEZÍ NÁMI.

Slovo se stalo tělem, proto jste s Ním chodili, neboť jste byli v Ném, když ON byl na zemi. Vy jste s Ním trpěli; vy jste s Ním zemřeli; byli jste s Ním pohřbeni. Nyní jste s Ním povstali a byli zjeveni jako atributy Boží, které jsou přesazeny do nebeských míst. Vy jste již oživeni, probuzeni k novému životu a přesazeni do nebeského světa v Kristu Ježíši. To znamená v této době tak mnoho, Církvi. Tak mnoho to pro nás znamená poznati svoje postavení v Ježíši Kristu.

Jsme-li atributy Božími, nemůžeme žít z vyznání víry a také ne z denominací. My musíme žít ze Slova, neboť Nevěsta je částí Ženicha, jako každá žena je částí muže. Proto musíme být touto nevěstou Slova. Co je nevěsta Slova? Oznámení této hodiny, Nevěsta; ne nějaká ustanovení víry nebo denominace, nýbrž výroky Boží, živé vlastnosti Boží. Skrze ně mají být předvedeny světu vlastnosti Boží v postavě NEVĚSTY, která v hodině, v níž žijeme, má být zjevena.

Martin Luther nemohl vyjádřit ty vlastnosti, které my zjevujeme, neboť tehdy byl učiněn teprve ten začátek. Bylo tomu tak, jako při nějakém zrna pšeničném, které bylo vloženo do země a které opět povstane.

Ještě jednou se k tomu vrátíme. Možná, že jste tu knihu četli, v níž se mi ten Němec vysmívá a říká, že jsem ten nejfanatičtější ze všech fanatiků. On byl absolutně proti všemu, co se nazývá „božským“ a posmíval se dokonce Bohu. Napsal: „Co je to za Boha, který Rudé moře rozdělil a Svůj lid měl vyvést, potom ale složil ruce v klín, seděl si tu, a mohl přihlížet, jak všichni ti lidé ve středověku trpěli a mřeli a malé děti byly žrány od lvů?“

Vy vidíte, ten celý průběh, celá církev je postavena na božském zjevení. Ježíš řekl u Matouše 16: „Tělo a krev ti to nezjevily, nýbrž Otec Můj, který je v nebesích, ti to zjevil.“ Co to bylo? Zjevení, kdo ON byl. „.. a na této skále vzdělám Církev Svou, a brány pekla ji nepřemohou.“ Vidíte? Jde o zjevení Ježíše Krista v této hodině; ne o to, co ON byl v jiných časech, nýbrž o to, co ON dnes je. Bible dosvědčuje, že Nevěsta dosáhne plného vzrůstu. Jako to pšeničné Zrno, Kristus, muselo padnout v zem, právě tak musela i Nevěsta ve středověku padnout do země. Každé zrno,

které padne do země, musí zemřít, jinak by se nemohlo rozmnožit. Proto musela ta mocná Církev, kterou ON o Letničním dni založil tím, že seslal Ducha svatého, ve středověku trpět mučednictvím a padnout do země, aby se ve věku Lutherově mohla opět objevit a dorůst až v plný obraz Nevěsty Krista v tomto posledním dni.

Z toho důvodu se Nevěsta objeví ve vytržení. Je to všechno Bohem plánováno a dokázáno. od počátku znal ON každého člověka, každé místo, kde každý bude a všechno o tom. Je to všechno naplánováno. Bůh věděl, že tu ona bude. ON to tak učinil a odešel, aby nám připravil místo. Až tam přijdeme, bude všechno připraveno, tak jako tento večer byl připraven zde a jako tato hodina byla předvídána.

Svým velkým předvídáním může ON všechny tyto věci přehlédnout. ON je všudypřítomný, protože je vševědoucí, a vševědoucí, protože je všudypřítomný. ON nemůže tak jako vítr být všude na zemi, neboť ON je Bytost ON není žádný mýtus; ON je Bytost. ON někde bydlí. Dokonce bydlí v nějakém domě. ON bydlí na jednom místě, jež se jmenuje „nebe“. ON je proto všudypřítomný, protože je vševědoucí — protože všechno ví. Protože všechny věci ví, je ON všudypřítomný.

Vy jste od svého narození rostli. Bůh věděl, že budete na zemi. Narodili jste se, přišli jste na tento svět a od svého narození až ke zralosti jste rostli. Věci, které se vám jako chlapcům a dívkám ve vašem dětství zdály divné, připadají vám nyní docela skutečné. Jako děti jste je nemohli pochopit, nyní však, jako dospělí, začínáte rozumět a zjišťovat, že všechno, co se dělo, bylo správné. Tím to pro vás něco znamená.

Právě tak je tomu s vaším duchovním zrozením. Jako „nemluvně“, když přijdete k oltáři a předáte svůj život Kristu, činíte věci, kterým nerozumíte. Děláte podivné věci a tážete se, proč jste to učinili. Avšak po chvíli, když zrajete, když jste se stali zralými křesťany, rozumíte tomu. Něco se s vámi stalo, a vy chápete, proč jste to museli učinit. Vaše přirozené narození symbolizuje vaše duchovní narození. Bylo to všechno správné pro vás. Během toho, co jste v tomto životě vyrostli, bylo všechno, co vás potkalo, právě to správné pro vás, neboť jste byli pro to určeni. Nebylo to zvláštní, že jste právě v onen večer vklopýtali do stanového shromáždění nebo někde do nějaké malé církve na rohu jedné ulice, když kazatel mluvil na určité téma a vy jste padli k oltáři? Bůh to věděl již před založením světa. Připadalo vám to podivné a vy jste tomu nerozuměli, proč jste to tehdy učinili, avšak nyní tomu rozumíte. Vy víte, co se stalo. Všechno, co se v tomto životě děje, je právě to správné pro vás a bude tomu tak i v budoucím životě. Tento svět a tento život zdá se, že napomáhá zrání a všechno, co přichází, je dobré pro vás.

Nevěřím, že někdo tu je jen náhodou. Pomyslete: Když jste přišli na svět, muselo pro vás být již všechno připraveno. Sotva tomu porozumím, a nelze si představit, že bychom neměli Bohu, který všechny tyto dobré věci pro nás připravil, plně důvěřovat. Jestliže nás uvedl do tohoto chaosu, v němž se nyní nacházíme, a přesto nám zde připravil dobré věci života, oč více Mu pak můžeme důvěřovat, že i ty budoucí, ty věčné věci, může připravit! Zdá se nám to, jak jsem řekl, velmi zvláštní.

Nemyslím, že nebe je tak, jak mi to moje matka vždycky vyprávěla. Věřím, že církev z toho vyrostla. Před sto nebo dvě stě lety mysleli lidé, že každý, kdo zemřel, přišel do nebe, měl harfu, seděl na oblaku a tam hrál na tu harfu. Věděli, že existuje nějaké místo, zvané „nebe“, měli však nesprávnou představu o tom. Kdyby tomu tak bylo, pak by všichni hudebníci měli přednost před námi. Takové místo to není. Nejedná se jen o to hraní na harfu. Nevěřím, že Bible to tak učí. Byla to však ta představa, kterou lidé měli před tím, než se zjevila plnost Slova otevřením sedmi pečeti, jak je nám to pro tento věk zaslíbeno. od té doby tomu rozumíme. Věřím, že nebe je právě tak skutečné místo, jako toto zde je skutečností, neboť Bůh na tomto místě započal s naším duchovním vzrůstem. Věřím, že nebe je místo, které je právě tak skutečné, jako toto zde. My tam prostě nebudeme po celou věčnost sedět na nějakém oblaku. Nebudeme jen trsat na harfy, nýbrž my přijdeme na jedno skutečné místo, kde budeme něco konat. Budeme tam bydlet, my budeme mít něco na práci, budeme se radovat, budeme žít. Neboť my vcházíme do života, který je skutečně věčným životem. Jdeme do nebe, do ráje. Adam a Eva měli něco na práci, jedli a radovali se v zahradě Eden předtím, než do toho přišel hřích, a my se nalézáme opět na cestě tam. To souhlasí. První Adam nás skrze hřích dostal ven, druhý Adam nás tam skrze spravedlnost přivádí opět zpátky. ON nás ospravedlňuje a přivádí nás opět dovnitř.

Vy, kteří dostáváte ty zvukové pásky, chtěl bych, abyste si poslechli to poselství o ospravedlnění. Vezmete si ten pásek s sebou, že ano? Mluvil jsem o tom před nějakým časem.

Hled'te, jak vaši pozemští rodiče učinili přípravy pro vás, než jste přišli. Když věděli, že přijdete, připravili všechno pro váš příchod. Pozemští rodičové jsou jen symbolem na nebeského Otce. Umíme-li našim dětem dobré dary dávat, oč více může potom náš nebeský Otec dát dobré dary Svým dětem! Tato slova řekl Ježíš.

Oni učinili přípravy pro váš příchod. Udělali kolébku, dětské botičky, dětské ošacení, atd. Oni učinili všechny přípravy pro váš příchod dříve,

než jste na svět přišli. Ježíš tam odešel, aby tam pro náš příchod všechno připravil.

Dejte pozor: „V domě Otce Mého příbytkové mnozí jsou.“ Nechtěl bych k Slovu Božímu nic přidat nebo něco ubrat, neboť to my nesmíme. Ve Zjevení 22 stojí: „Kdokoli by nějaké slovo přidal nebo ubral...“ Avšak dovolte mi učinit poznámku; ne abych něco přidával, nýbrž jen, abych jeden bod zdůraznil. „V domě Otce Mého jsou mnozí příbytkové.“ Nevěřím, že budeme všichni přesně stejně vypadat, až přijdeme do nebe. Nemyslím, že všichni budou mít světlý nebo hnědý vlas nebo že všichni budou malí nebo velcí nebo obři. Věřím, že Bůh je Bohem mnohotvárnosti. Svět je toho důkazem. ON má velké hory a malé hory; On má roviny; On má pouště; On má rozličné věci, neboť On to všechno tak stvořil, jak to mít chtěl. Učinil roční období: léto, zimu, jaro, podzim. Stvořil ta roční období. Ukazuje to, že je Bohem rozmanitosti. I vy jste rozdílní. Mnozí lidé jsou praví mluvkové, mnozí jsou dogmatici, jiní jsou jemní a druzí jsou milí. V Jeho království najdete všechny ty rozličné druhy lidí.

Pohled'te na Petra a porovnejte jej s Ondřejem. Ondřej byl modlitebník, který stále klečel na kolenou. Apoštol Petr byl onen z těch ohnivých mužů, kteří kázali. Pavel byl učenec, podobal se spíše nějakému osamělému proroku.

Mojžíš napsal těch prvních pět knih Starého Zákona — ZÁKON. Potom přišly ty Královské knihy, Žalmy atd. a to, co napsali proroci. Mojžíš napsal Zákon, ty první knihy Bible, od první až k páté knize Mojžíšově. Pavel napsal velkou část Nového Zákona. To souhlasí.

Matouš, Marek, Lukáš a Jan sepsali všechno to, co se tehdy udalo. Pavel oddělil zákon a milost a dal jim to správné postavení. On byl ten původní pisatel Nového Zákona. Dal nám Písma Nového Zákona, skrze něž Slovo Boží bylo správně seřazeno.

Nyní hled'te: mnozí příbytkové. Mnoho bytů, tak jako existuje mnoho druhů hor, mnoho druhů řek, pramenů, jezer atd. Ony byly již dříve zde, než jste přišli. Dobrota vašeho nebeského Otce je sem postavila, neboť mnozí lidé mají rádi hory, druzí milují vodu. Mnozí mají rádi poušť. Vidíte, ještě než jste přišli, věděl ON již, jakou povahu vy budete mít, a jací budete. Proto to tak stvořil, abyste se mohli z toho radovat. Ú, já míním, ON je podivuhodný Otec, protože to tak učinil. Jsem rád, že stvořil hory. Miluji hory. Mám je rád. Jiní řeknou: „Ó, já je nemohu vystát. ON zde musel vysypat Svě vědro s maltou!“ Nuže, pak je právě proto vyprázdnil, abych se z toho mohl radovat. Vidíte? Vy snad řeknete: „Já mám rád roviny, kde mohu daleko vidět.“ To jsou dvě rozličné

povahy, avšak oba jsme křesťané. Otec věděl, že tu budeš, a všechno připravil pro tebe dříve, než jsi sem přišel. Amen. To bylo při vašem prvním příchodu. ON to měl již připraveno, když jste sem přišli. Není to nádherné, jestliže člověk o tom přemýšlí, co ON učinil? Pomyslete však, že toto vše jsou jen časné dary, jako stínové obrazy.

My víme, že Mojžíš na poušti zřídil resp. připravil stánek Smlouvy. Stojí psáno, že zhotovil všechno podle nebeského vzoru, který mu byl ukázán. Zemské věci vyjadřují jen to, co ty věčné věci jsou. Jestliže tato země, na níž my žijeme nyní, je tak nádherná, že ji milujeme, že rádi žijeme, vzduch vdechujeme, květiny vidíme, atd., tedy je to jen výraz toho věčného. To smrtelné vyjadřuje to věčné. Vidíte-li nějaký strom, který bojuje a tlačí se vpřed, protože chce žít, pak to znamená, že někde existuje nějaký strom, který to nepotřebuje. Vidíte-li nějakého člověka v nemocnici, na nemocničním lůžku nebo při nějakém úrazu, který bojuje o svůj život a zápasí se smrtí, který již jen chroptí nebo se namáhá, pláče a křičí o svůj život, co to potom znamená? Ze někde existuje nějaké místo, že existuje nějaké tělo, které o to nebojuje a ne~křičí. Ono to již nepotřebuje činit.

Tyto věci jsou časné dary, které vyjadřují, že tam existuje tělo, které je věčné. Ježíš tam odešel, aby nám toto věčné místo připravil. Všechno to jen vyjadřuje, že existuje něco většího stejného druhu, neboť to zde je ten stejný druh.

Myslete na to, Bible říká: „Jestliže náš pozemský příbytek, tělesný stánek bude zbořen — zrušen — očekává nás již jiný.“ Je to jako při nějakém děťátku, které se ještě nachází v těle matky. Ty maličké svaly se již pohybují. Hled'te, jestliže nějaká žena se stane matkou, pak může být sebe horší: krátce před tím, než se to dítě narodí, obklopuje přívětivost tuto ženu. Ona je tím obklopena. Je to něco stálého. Ona je mírnější, než předtím. Proč? Protože malý anděl, duch, tu je, který na to čeká, aby do tohoto přirozeného těla vešel. Jakmile se to dítě narodí, přichází životní dech do něho. Bůh jej vdechuje, a stává se živou duší. Tak, jak toto děťátko se rodí, je duchovní tělo tam, které je připraveno je přijmout. Když toto tělo je dáno do země, čeká tam tělo nesmrtelné, aby toho ducha opět přijalo do sebe; tak, jak je tomu při narození nějakého dítěte. O, jaká to mocná věc! My jsme již nyní v Kristu Ježíši. Amen! My jsme nemluvňátka v Kristu, děti Boží, které čekají na úplné osvobození při návratu našeho Pána Ježíše Krista. Až nás vezme vzhůru k Soba, oblékne toto smrtelné tělo nesmrtelnost.

Všechno, co ON učinil, vyjadřuje ty budoucí věci. ON vám dal toto tělo zde. Dal vám toto tělo, v němž přebýváte, jen aby vyjádřil, že tam bude

tělo nádhernější. Jestliže neseme obraz toho zemského, ponese i obraz toho nebeského. V tom budoucím není nic zlého. Avšak v tomto je zlé, nemoc, utrpení a smrt.

Před nedávným jsem to zde vyjádřil, když jsem kázal o PROMĚNĚNÍ SKRZE SLOVO BOŽÍ, že toto tělo má v sobě to zlé a že tato celá moderní civilizace, v níž my žijeme, je od d'ábla. Vy tomu nevěříte? Bible to ale říká. My tomu nechceme věřit, ale Bible jasně vypovídá, že každá vláda, každá říše na zemi, ano celý svět náleží d'áblu a je jím ovládán. Ježíš byl Satanem přiveden na jednu vysokou horu a on Mu ukázal všechna království světa, která byla a budou. Satan je označil za svoje vlastnictví, a Ježíš mu neodporoval, neboť on je bohem tohoto světa. Řekl: „*Toto všechno Ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět.*“ On je chtěl dát Ježíšovi, aniž by byl ON přinesl tu oběť. On Mu nabídl obchod. Avšak svět zhřešil, a trest za hřích byla smrt. Proto ON musel zemřít. Z tohoto důvodu se Bůh zjevil v těle: aby mohl vzít smrt na sebe a zaplatit trest. Nic nemůže být opět vynášeno, neboť to není zaznamenáno. Je to plně zapláceno. Celá vina je zaplácena! Nyní to náleží Jemu. Jsme vyslanci Jeho království; kdo dnes večer jsme zde ve jménu Ježíše Krista, našeho Krále shromáždění a přesazení do nebeských míst.

V tomto světě, v němž my žijeme, jde o vzdělání, atd. Chtěl bych vám dokázat, že vzdělání, věda, civilizace a všechny tyto věci, z nichž se tak, jak se zdá, radujeme, jsou od Satana a pomínou. Vy řeknete: „Bratře Branhamo, civilizace?“ Ano! Tato civilizace přichází od Satana. Důkaz o tom stojí v 1. Moj. 4. Synem Kainovým začala tato civilizace tím, že stavěli města, hráli na hudební nástroje, atd. Civilizace přišla skrze poznání. Poznání to bylo, které d'ábel v zahradě Eden prodal Evě, a které ji přimělo k tomu, aby příkazy Boží překročila.

Ve městě, do něhož přejdeme, bude také existovat civilizace, ale ne tento druh civilizace. V této civilizaci máme nemoc, utrpení, žádost, smrt; v této civilizaci je všechno převrácené. Avšak v oné civilizaci nebude existovat nic z těchto věcí. Tam nebudeme potřebovat žádnou vědu. Věda je tak jako tak zvrácením originálu. Oni štěpí molekuly a atomy a dělají to a ono, aby vás vystřelili do povětří. Vezmou střelný prach, třesne to, a již někoho zabili. Vybírají benzin pro auta a přírodní bohatství ze země a ruší tím její strukturu, aby se mohla zhroutit. Jedou 90 mil za hodinu na silnici a někoho usmrtí. My jsme tak nervózní, tak stěsnaní, tak ve spěchu. Všude se musíte prodírat. O, hleďte, je to všechno od d'ábla. V království Božím nebudou existovat již auta, letadla a žádné vědecké vymoženosti. Tam již nebude zapotřebí vzdělání, neboť

vzdělání, které je tam, bude tak vysoké, že na toto už vůbec nebudeme vzpomínat. Školení, civilizace a to všechno přichází od Satana.

Nyní se ptáte: „Bratře Branhame, proč tedy čteš?“ Z téhož důvodu, proč nosím oděv. V té první civilizaci nepotřebovali oděv; oni byli zahalení. Nebylo důvodu, aby nosili oděv, neboť oni neviděli, že jsou nazí. Teprve potom zjistili, že jsou nazí. Hřích, tu je, proto musíme nosit oděv. Na počátku tomu tak nebylo; tu ještě neexistoval hřích.

Přeneseno na civilizaci je to to stejné. My čteme, píšeme, to všechno činíme; avšak nestavte se nikdy na stejný stupeň. Nečiňte z toho nikdy vašeho boha, neboť to je ten bůh komunismu. Nepřichází to od Ježíše. S Ježíšem Kristem se setkáváme ve víře — v tom, co my věříme; ne skrze to, co se dá vědecky dokázat.

Já vám dnes v této budově nemohu dokázat, že existuje Bůh, přesto vím, že je zde. Moje víra to potvrzuje. Abraham nemohl vědecky dokázat, že bude mít s téměř stoletou ženou dítě, jeho víra mu to však potvrdila. Nepotřeboval žádný vědecký důkaz. Lékař by byl řekl: „Ten starý muž tam venku se zbláznil. On říká, že s touto ženou bude mít ještě dítě, přesto, že je mu již sto a jí devadesát let!“ Avšak hleďte, Bůh to tak řekl. Není k tomu zapotřebí vědy, ale víry ve Slovo Boží. Vědy k tomu zapotřebí není.

Naše školy jsou místa selhání. Bůh neřekl: „Jděte a stavějte školy,“ ani ne biblické školy! Věděli jste to? ON řekl: „Kažte Slovo!“ To souhlasí. Náš vzdělávací systém nás vzdálil dále od Boha než cokoli jiného, co znám. — Daleko vzdálil od Boha! Nebylo řečeno: „Stavějte školy, nemocnice, atd.“ To je úkolem světa a těch dotyčných institucí. Naprosto nic proti tomu nemám. Ony splňují svůj účel, ale tím to ještě není uděláno. Můžeme postavit ty nejlepší nemocnice a použít té nejlepší lékařské vědy, jakou máme, přesto jich denně tisíce umírá. Avšak v říši Boží neexistuje žádná smrt a žádné utrpení! Amen! Věci světa tam nebude zapotřebí. Pak jsme přešli odtud do skutečnosti Boží. Čím více skrze vědu vynalézáme, čím větší je pokrok, tím více smrti to na nás přivádí. Bojujeme prohraný boj. Pusťte ty věci a přijměte dnes večer ve víře Ježíše Krista, Syna Božího! Přijměte HO. ON je ten Jediný.

Co vám připravuje věda? Ještě víc smrti. To souhlasí. Sputniky a všechno možné, co šíří na zemi smrt, je vystřelováno nahoru. Nehleďte na to, nýbrž pozdvihněte svou hlavu ještě výše a vzhlédněte k nebi. Ježíš sedí dnes večer po pravici Majestátu Božího, ON žije navždy, aby nás na základě našeho vyznání, — protože věříme, že Jeho Slovo je ta pravda, — zastupoval jako Přímluvce.

My jsme zjistili, že tento život obsahuje každý druh zla. V budoucím životě ale nebude nic z toho existovat. Zde existuje žádost, nemoc a smrt, proč? Protože to není ten dům, pro který odešel, aby jej připravil. Toto je morový dům. Kolik jich ví, že toto je dům moru? Ovšem, že to víte. To je to, v čem bydlíte. Dům moru je něco, kam lidi přinášejí, kteří na něj onemocněli. Přesně to s námi učinil hřích: on nás přivedl do zemského domu moru. Do moru domu nevpustí nikoho jiného dovnitř, neboť se to tam hemží zárodky nemoci. Jinak by tyto lidi napadly, takže by rovněž onemocněli. Hřích nás přivedl do ďáblova domu moru.

To druhé ale je nazváno „Dům Otce Mého“. JÁ tam jdu, abych vám připravil místo, abych vás z tohoto domu moru vyvedl a při vedl vás do domu Otce Svého.“ Amen! To je ono. Vezmi mě z to hoto starého domu moru na zemi! ON tam odešel, aby nám při pravil místo, dokonalé místo, kde neexistuje ani zlo, ani nemoc, ani stárí, ani smrt. Je to dokonalé místo, které vyžaduje i od vás tuto dokonalost. Vy musíte být dokonalí, abyste tam dospěli. Tak to říká Bible. Ježíš řekl: „Dokonalí buďte, jako váš Otec nebeský dokonalý jest.“ Je to dokonalé království, proto to musí být dokonalý lid, jenž tam přijde, neboť tu stanete a budete oddáni s dokonalým Synem Božím. Vy musíte být dokonalou Nevěstou. Jak byste toho mohli dosáhnout něčím jiným než dokonalým Slovem Božím? Ono je tou očišťující vodou, jíž jsme dočista umýváni od svých hříchů. Amen. Je to ta krev Ježíše Krista! Přemýšlejte o tom! To kapající, krvácející Slovo! Amen! Slovem Božím je Nevěsta umývána v krvi, která tekla. Amen! Ano, ona je dokonalá, panenská, čistá. Ona vůbec nikdy nehřešila. Amen! Ona se jen dostala do léčky. Je to ten dům Otce, kam ON šel, aby jej připravil.

Tento život povstal pohlavní žádostí. Pádem ve hřích, a musí s tímto pádem ve hřích zahynout. Úplně jedno, jak velice vy to staré záplatujete, přesto to zahyne. Je s tím veta; je to odsouzeno. Tak to Bůh řekl. Je s ním konec. Bůh jej zničí. To ON řekl. Bude se konat renovace celku. Věříte tomu? Na počátku, když prožíval své zrození, odstranil Bůh nejprve vodu ze země, jak se to děje v klíně matky. Tak se narodil svět, že ano? Lidé začali na ní teprve potom žít, když je sem Bůh postavil. Potom začali hřešit. Ve dnech Noachových (Noé) byla pokřtěna tím, že byla zatopena vodou. Krví Stvořitele, která na ni padla, byla posvěcena. Totéž se stalo s vámi: Tím, že jste uvěřili Bohu, byli jste ospravedlněni. Potom, co jste učinili pokání, byli jste pokřtěni na odpuštění vašich hříchů. Vy jste své hříchy před Bohem vyznali. ON vám je odpustil. Potom jste se nechali pokřtít a tím ukázali, že jste přijali odpuštění. To bylo svědectví pro lidi, pro svět, že věříte, že Ježíš Kristus za vás zemřel. ON zaujal vaše místo; nyní stojíte vy na Jeho místě. ON se stal jako vy, abyste vy se stali jako

ON. Potom vás posvěcující síla Boží očistila od všech zvyků vašeho života. Vy jste kouřili, pili, činili věci, které nebyly správné, lhali, a tak dále. Když posvěcující síla krve Ježíše Krista vešla do vašeho života, vzala všechny tyto věci od vás. Zjistíte-li, že jste se něčeho dopustili, řeknete rychle: „Okamžik! Odpusť mi! Nemínil jsem to tak.“ Ďábel vám postavil léčku, jste-li však skutečnými křesťany, máte tu milost, abyste tam šli a řekli: „Neměl jsem pravdu.“

Jako další přijímáte křest Duchem svatým a ohněm. Až skončí Tisíciletá říše, dá Bůh světu rovněž křest ohněm. Ten všechno zničí. Nebe i země zaniknou v ohni. Tak to říká Petr (2. Petr 3,10). Bude to křest ohněm, skrze nějž bude všechno obnoveno. Potom přijde nové nebe a nová země, v nichž spravedlnost přebývá. Když Slovo Boží naši duši osvítilo, staly se z nás smrtelných, časných stvoření, věčné bytosti. My jsme synové a dcery Boží, protože neseme v sobě vlastnosti, ty dědičné faktory Boží. Jako synové a dcery našeho nebeského Otce voláme: „Abba, Otče, můj Bože, můj Bože!“ „V domě Otce Mého příbytkové mnozí jsou.“

Tento starý svět musí pominout, neboť povstal skrze pohlavní žádost; neposlušností na počátku. Narodili jsme se v důsledku pohlavní žádosti na základě pádu ve hřích, proto se všechno schyluje k zániku. Avšak místo, které pro nás ON nyní připravuje, nemůže již padnout, neboť tak ON je připravuje. Co by bylo, kdybychom v tomto druhu těla museli zůstat? Nejste rádi, že existuje smrt? To zní podivně, že ano? Avšak pohleďte, před nějakými léty kupříkladu jsem byl ještě mladíkem. Nyní jsem mužem středního věku. Mám přítele, který tam sedí: Pan Dauch. Před několika dny dovršil 93 let. Podívejte se na něho. Asi za 40 nebo 45 let bych tak vypadal. Kdybych žil ještě dalších 40 let, co potom by bylo? Jsem rád, že je tu něco, co nás z tohoto domu moru vezme. Jsou to otevřené dveře, které se nazývají „smrt“. Ježíš stojí v těchto dveřích. Amen. ON mě přes tu řeku převede. ON mě těmito dveřmi provede.

Tam na druhé straně jsou velké dveře, které se nazývají „smrt“. Každým tepem srdce jste o jeden úder blíže těmto dveřím.

Jednoho dne musím přijít k těmto dveřím. I vy tam musíte přijít. Až tam přijdu, nechtěl bych být zbabělcem. Nechtěl bych křičet a bránit se. Chtěl bych mít oblečené roucho Jeho spravedlnosti — ne mojí, nýbrž Jeho spravedlnosti — až přijdu k těmto dveřím. Tím budu vědět, že jsem Jej poznal v síle Jeho vzkříšení: že, až ON zavolá, vyjdu z mrtvých, z tohoto domu moru, abych byl u Něho. Ať kdekoli toto tělo bude položeno, ať kdekoli bude, ať se cokoli stane — jednoho dne vyjdu,

protože mi to ON zaslíbil. A my tomu věříme! Ano! ON připravuje tělo, které nemůže padnout.

Všimněte si, jak tělo nějaké budoucí matky žádá po určitých věcech. Doufám, že mluvím k dospělým, kteří tomu rozumí. Nastávající matka, v níž dítě roste, touží po tom, co jejímu tělu schází. Dostává chuť na určité věci. Já jsem přece vyrostl ve velmi chudé rodině a vzpomínám si ještě na to, že jsme jako děti měli sotva něco k jídlu. Mnohým z vás se právě tak vedlo.

Když moje matka očekávala dítě a toužila po něčem, učinil můj otec všechno, aby jí to obstaral. Tělo potřebuje vápník a vitamíny, a tak dále, pro svůj vývin, a požaduje potraviny, které vzrůstající dítě potřebuje. Rodiče se snaží, aby je dostali, aby se to děťátko plně vyvinulo a zdravé přišlo na svět. Pohleďte, jak vaše rodiče o to pečují. Je-li něčeho zapotřebí, matka to cítí, neboť její tělo je k tomu stvořeno. Vy chápete, že matka, jestliže její nenarozené dítě něco potřebuje, po tom touží.

Zde se na okamžik zastavíme. Proč máme probuzení? Proč se shromažďujeme? Proč ty lidi stále kárám? Proč vás letniční vyzývám, abyste se již nelíčili, nenosily již žádný make-up, ani si již vlasy nestříhaly, atd. Proč to říkám? Protože ti staří letniční to nečinili. Biblická cesta je, nečinit to. Víte, že Bible říká, že je to Bohu ohavností, jestliže nosíte tyto šortky a jiné mužské šatstvo? Avšak my to dovolujeme. Proč to Duch svatý stále znovu provolává? Protože ví, že je tu závada. My musíme být v plném mužném věku Ježíše Krista. Musíme být syny a dcerami Božími. Musíme se chovat jako děti Boží.

Před dávnou dobou si vyprávěli jednu událost. Spatřil jsem, že tam vzadu sedí jeden barevný bratr. Před vyhlášením svobody všech otroků existoval na Jihu obchod s otroky. Jednoduše šli a kupovali lidi, jako by se šlo k nějakému obchodníkovi s opotřeбенými vozy. Byla udělána kupní smlouva. Prodávali tyto lidi jako dnes opotřeбенé vozy. Dokonce kupní smlouvu na ně dostali.

Jednoho dne přišel jeden makléř. Chodil od jedné velké plantáže ke druhé a kupoval otroky. Přišel i k jisté velké plantáži, na níž bylo mnoho otroků. Chtěl vidět, kolik jich mají. Všichni byli právě při práci. Byli smutní, neboť byli pryč, daleko od domova. Pocházeli přece z Afriky a byli sem odtamtud přivezeni. Burové je sem přivedli a prodali je za otroky. Byli smutní, - protože věděli, že se nikdy víc domů nevrátí. V této zemi že budou žít a zemřou. Velmi často byli bití bičem. Byli majetkem majitele, a on s nimi činil, co chtěl. Jestliže nějakého usmrtil, pak ho usmrtil. Ať cokoli to bylo — on to mohl učinit. To je otroctví. Tak tomu bylo i s Izraelem a jinými národy, kteří byli zotročeni.

Tito ubozí otroci museli prostě sloužit. Oni plakali a byli vždycky smutní. Avšak jeden z těch otroků, mladý muž byl mezi nimi nápadný. Chodil zpřímá a měl svoji hlavu zdviženou. Jeho nebylo třeba nikdy tlouci nebo mu říkat, co má činit. Proto řekl ten makléř: „Chtěl bych koupit tohoto otroka.“

Majitel odpověděl: „On není na prodej.“

Opět pravil: „Já bych ho ale rád koupil“

„Ne, on není na prodej,“ zněla odpověď.

Zeptal se: „Je snad šéfem všech ostatních?“

„Ne,“ odvětil majitel, „on není šéfem; on je otrok.“

Ptal se dále: „Dáváš mu něco jiného jíst, než těm ostatním?“

Opět bylo řečeno: „Ne, všichni jedí společně v kuchyni.“

Potom se zeptal: „Proč je tak jiný než ti ostatní?“

Odpověděl mu: „To je něco. I já jsem se tomu celý čas divil. Ten mladý muž přišel z Afriky. Avšak tam v Africe je jeho otec králem jednoho kmene. Přesto, že je zde cizincem a daleko vzdálen od domova, chová se jako syn krále. On ví, že jeho otec tam v oné zemi je králem jednoho kmene. Proto se tak chová, protože ví, že je královským synem.“

O bratře, sestro, my se chceme v tomto světě , v němž žijeme, chovat jako synové a dcery Boží. Jsme zde cizinci, avšak naše chování by mělo odpovídat příkazům Božím, neboť jsme synové a dcery Boží. Naše chování, naše jednání, naše konání, všechno by mělo být podle Bohem stanoveného Zákona. Je to ohavnost, jestliže nějaká žena nosí mužský oděv. Je to zvrácené a hříšné, jestliže si stříhá vlasy. Tak to říká Bible. Není to vůbec vhodné, aby se tam modlila. Vy se ptáte: „Copak to má znamenat?“

Někdo, jeden velmi známý kazatel, přišel před nedlouhým časem za mnou a řekl: „Bratře Branhame, rád bych na tebe vložil ruce, neboť ty zničíš svoji službu.“

Zeptal jsem se: „Čím?“

Řekl: „Jestliže budeš nadále takto lidem nadávat.“

Odvětil jsem: „Říkám jen, co je správné.“

Odpověděl: „O, to já věřím. I já jsem letniční. Rovněž věřím, že ženy by neměly nosit krátký vlas a žádné kalhoty, a že všechny ty věci, jako líčení, by neměly dělat.“ Opakoval: „Neměly by to činit. Ale Bůh tě povolal přece k tomu, aby ses modlil za nemocné.“

Odvětil jsem: ON mě povolal, abych kázal evangelium.“

Mínil: „Věřím tomu. Ale pomysli přece ...“

Řekl jsem mu: „Pohled', ty máš všechny tyto velké programy v televizi a tak dále. Já musím jen jednomu skládat účty, a to je Bůh!“ Tak to je. Stvrdil jsem: „Před nikým se nemusím zodpovídat, než před Bohem.“

Opět řekl: „Ty zničíš svoji službu.“

Nato jsem řekl: „Každá služba, kterou lze Slovem Božím zničit, ať je zničena.“ Tak je to! Jistě! To úplně souhlasí.

Ještě jednou opakoval: „Ty ji zničíš.“

Zeptal jsem se: „Kdo jiný by to řekl? Někdo to přece říci musí! Někdo se přece musí zastat pravdy, i když zraňuje.“ Přátelé, my jsme křesťané, jsme lidé, kteří věří, že jdeme k nebi. Duch svatý sám nás uvede v soulad se Slovem Božím.

Pokračoval: „Víš, co bys měl činit? Lidé věří, že jsi prorok. Měl bys tyto ženy poučit, jak dostanou dary, dar prorocství, atd., a větší, důležitější věci místo těchto maličkostí.“

Odvétl jsem: „Jak je mohu učit algebry, jestliže dosud neznají ABC, jestliže nečiní ty obyčejné, přirozené věci? Jak mají být vyučovány vyšším věcem, jestliže nezačnou s těmi základními?“ Chtěly byste přijít na konec žebříku, aniž byste překročily ty nejnižší stupně. Proto padáte dolů. Začněte dole a stoupejte výše vzhůru, jak Bůh vás vede. Uved'te svůj život v soulad se Slovem a poslechněte to, co Bůh pro vás ustanovil.

My bychom se měli chovat jako křesťané a tak jednat. Naše chování by mělo být takové, jako nějakého křesťana. Zde jsme cizinci. Toto není náš domov. Jsme zde jen přechodně. Každý z nás musí odtud jít.

Přemýšlejte o tom, jak Bůh ve Svém milosrdenství dává nastávající matce, dříve, než se dítě narodí, touhu po určitých vitamínech. Slova té matky pak zní třeba takhle: „Tatínku, chtěla bych kantalupu (?)“ nebo „vodový meloun“ nebo něco jiného. On učiní vše, co jen může, neboť by chtěl, aby jeho dítě přišlo tak zdravé na svět, jak to je jen možné. Učiní všechno, co může, aby to obstaral. Oč více je ON s to nám to dát! Vždyť ON je ten Stvořitel.

Myslete na to, že ON je s to připravit nám tak oslavené tělo, jak ON je má, abychom v něm žili. Jestliže žít chceme, a je něco v nás, co touží po životě a po tom, činit to správné, potom Bůh zavolá někoho na stupínek, na pódium, kdo káže tu absolutní pravdu. K čemu? Aby vám ji ukázal. Jestliže jste skutečně Boží dítě, počnete volat: „Ó Bože, vezmi tyto věci ode mne! Očisti mě ode všeho! Vezmi je ode mne!“ Proč? Protože je to nutné, abyste mohli jít do vašeho nebeského domova, kam

ON odešel, aby jej připravil. Vy se musíte stát skutečnou Kristovou nevěstou-Slova.

Před nedávném jsem kázal o oběti v den smíření. Kázal jsem o tom, že Bůh se s lidmi – Církví setkává jen na jednom místě. ON řekl, že je to místo, kam ON pokládá Svě jméno. ON pravil: „Já se s nimi nesetkám na žádném jiném místě, nýbrž jen tam, kam Já Svě jméno kladu.“ ON se s vámi nesetká u metodistického vchodu, baptistického vchodu, letničního vchodu nebo těm podobným, ON Svě jméno vložil do Svěho Syna, který pravil: „Já jsem přišel ve jménu Otce Mého.“ Každé dítě nese jméno svého otce. Já přicházím ve jménu „Branham“, protože můj otec byl Branham. Vy přicházíte ve svém jménu, protože to je jméno vašeho otce. Ježíš, ten Syn, přišel ve jménu Otce. Tam ON vložil Svě jméno. „Na to místo, do vchodu, kam Já Svě jméno položí.“ — Tam byla oběť přinášena. Ježíš Kristus je to jediné místo, kde můžete nalézt obecnost s Bohem a vzývat Ho.

Vy řeknete: „Já náležím k církvi.“ To neříká vůbec nic. Vy musíte být v Kristu.

Před několika večery řekl mi jistý kazatel jedné denominace: „Pane Branham, hleďte, Ježíš řekl: ‚Kdo uvěří...‘ Bible říká: ‚Kdo uvěří, že Ježíš Kristus je Syn Boží, ten je narozen z Ducha Božího.‘“

Odpověděl jsem. „Neříká Bible rovněž, že nikdo nemůže nazývat Ježíše ‚Pánem‘, jediné skrze Ducha svatého?“ Vy přece nemůžete Bibli obviňovat ze lži. Všechno se musí správně shodovat. Vy musíte být plně skrze Ducha svatého znovuzrozeni. Potom ON složí ve vás svědectví, takže budete vědět, že ON je ten Syn Boží. Jste-li dítě Boží, část Slova Božího, jak potom můžete Slovo popírat? Jak vás Duch svatý může přivést k tomu, abyste přijali nějaké vyznání víry, které vám říká, že musíte to neb ono činit, přesto, že Bible říká něco jiného? Je řečeno: „Vy musíte přistoupit k tomuto kostelu, toto neb ono dělat.“ — Ačkoliv Bible zcela jasně říká, co musíte činit Jakmile to poznáváte, ihned to přijímáte a podle toho se řídíte. Žádný kvas, žádné ustanovení víry, nic k tomu nebude přidáno. Musí to být tak, jako s nějakým oplodněným vajíčkem v klíně nějaké ženy. Jakmile se vajíčko začne vyvíjet a tvoří buňky, nejsou to lidské buňky a zvířecí buňky, nýbrž jen lidské buňky.

Tak je tomu s nějakým dítětem Božím, které bylo předurčeno, je to neoblíbené slovo, avšak já musím vzít Bibli za základ. Skrze Svě předvídání mohl Bůh předurčit, aby vše sloužilo k Jeho cti. Jste-li to předurčené semeno, kterým máte být, pak jakmile vás Bůh zavolá a toto malé orličí semeno ve vás to uslyší – bude ve vás Slovo Boží budováno – jedno Slovo na druhé, atd. Ono se s ustanoveními směřovat nebude.

Povšimněte si, na tomto místě měli každého dne jíst nekvašený chléb, a během těch sedmi dnů nesmělo být nalezeno v jejich středu žádné kvašené těsto. Souhlasí to? V průběhu těch sedmi církevních věků je tomu tak, jako při vzrůstu těch buněk, a je tu jen úplně nekvašený chléb. Žádné kvašené těsto nemá být u vás nalezeno jen samo Slovo. To je to jediné. Slovo je Bůh, a Bůh se stal v osobě Ježíše Krista člověkem. To je ten vchod. „Tu je to místo, kde se s vámi při modlitbě setkám, jestliže uposlechnete příkazů Božích.“

Jestliže jste dnes večer jen přišli a řekli: „Předávám Ježíši Kristu svůj život,“ a vy dosud nemáte Ducha svatého, tedy pojd'te do Něho dovnitř. To musíte učinit. Vy tam musíte růst. Proste Boha o to, aby ve vás budoval Slovo za Slovem, až vy dospějete k plnému vzrůstu syna Božího nebo dcery Boží, a věci světa jsou odňaty pryč. V 1. Janově 2 stojí: *„Miluje-li kdo svět, tedy v něm nepřebývá láska k Otci.“* Byli jste podvedeni. Máte-li v sobě dosud lásku ke světu, pak vás d'ábel podvedl tím, že jisté věci postavil a ukázal, Hled'te, vy nemůžete ani jedno Slovo Boží z Bible vyjmout. Co způsobil první hřích? Nebyla to nějaká velká, patrná lež, nýbrž d'ábel vyložil Evě Slovo falešně, jedno slovo roztrhlo řetěz. Eva se zdráhala toto jedno Slovo podržet. Tak to začalo na počátku Bible. Uprostřed Bible přišel ležíš. ON řekl: „Člověk nežije ze samého chleba, ale z každého Slova, přicházejícího z úst Božích.“ To je to celé Slovo Boží. Věříte, že je to Jeho zjevení? To celé Slovo Boží.

Ve Zjevení 22 přišel Ježíš na ostrov Patmos k Janovi. Ježíš řekl: *„JÁ, Ježíš, jsem poslal Svého anděla, aby vám toto dosvědčil před církvemi... Jestliže by někdo k těm Slovům něco přidal, tedy vloží na něho Bůh soužení, o němž je v této Knize psáno; a jestliže někdo od Slova této knihy proroctví ubere, tedy mu Bůh vezme jeho podíl na stromu Života a na svatém městě, o nichž stojí psáno v této Knize.“*

Mnozí říkají: „Nuže, já věřím, že Ježíš Kristus je Syn Boží.“ To je v pořádku. Potom ale vezměte také všechno ostatní. Vy řeknete: „Jsem ospravedlněn. Podávám kazateli ruku. Věřím v Ježíše Krista.“ Potom ale také musíte být znovuzrozeni. Musíte být naplněni Duchem svatým. Připojte k tomu jedno po druhém během toho, co jdete vpřed. Tak porostete do plného mužného věku syna a dcery Boží. Bůh je s to nás připravit a dáti nám tuto touhu v našem životě, abychom chtěli něco vidět. Kolik jich je zde, kdo by chtěli mít více od Boha? To ukazuje, že tu pro vás více je. Vy po tom toužíte. Jsou to již ty první porodní bolesti, které se při vás projevují. Vy potřebujete více, abyste mohli být šťastní, svobodní a dokonalí. My to mít musíme. S tím malým zárodkem života Božího je to tak jako s tím zárodkem života v klíně matky.

Bůh v nás přibývá a nechává nás jít kupředu. ON odešel, aby nám připravil místo, to věčné místo, kde je ON. Není to žádné místo, jako tento dům moru, kde musíte zemřít, kde existuje hřích, cizoložství a těm podobná světská špína. Jsou-li vaše myšlenky na to zaměřeny, pak je to znamení pro to, že dosud nevešly ve spojení s Bohem. Pak jste se do toho jen vnutili; máte jen přelud smyslů; přistoupili jste k nějaké církvi a říkáte: „Já náležím k této. Již moje matka k ní náležela.“ To mohlo ve dnech vaší matky dostačovat, my však žijeme v jiném dni.

Poselství Wesleyovo by nebylo nic platné, kdyby byl převzal to Lutherovo. Luther věřil v ospravedlnění. Wesley přišel s posvěcením. Potom nastoupili letniční. Oni nemohli setrvat jen u ospravedlnění a posvěcení, neboť byl čas pro navrácení darů. Nyní jdeme opět dále. To byly ty tři vývojové stupně vzrůstající se vinné révy. Nejprve se objeví jeden lístek — Luther začal s reformací. To byl počátek stébla. Pozorujte přírodu. Jako další se objevil pupen s pylem a potom ti letniční. Ó, je to prostě dokonalé. Jsou srovnatelní s pšeničným klasem. Vypadá to, jakoby v tom již bylo pšeničné zrno, avšak když jej otevřete, není v tom ještě vůbec žádná pšenice. Je to jen pleva, nosič zrna, život proniká a jde dále.

Ve věku Lutherově přijali Luthera, a život pronikl dovnitř. Avšak když z toho udělali denominaci, šlo to ven. Vy víte, stalo se to ihned denominací, která na konci shoří. Stéblo uschne, neboť to byl jen nosič. Mnozí chtějí stále ještě zůstat v tomto stéblu, v tom nosiči, neboť oni nevědí nic o Bohu a jsou mrtví. Říkají: „Hleďte, my jsme ten lístek. My jsme luteráni.“ To souhlasí, avšak hleďte, co nyní s tím je. „My jsme metodisté.“ „My jsme letniční.“ Avšak hleďte, jak studení a formální ti letniční se stávají, jak se od toho všichni vzdalují. Co oni byli? Byli nosiči pravého semene. Oni všichni byli nosiči, avšak stali se denominací.

Jestliže řeknete: „Já jsem letniční!“, pak to pro Boha neznamena o nic více, než kdybyste řekli: „Já jsem římský — katolík“ nebo „žid“, nebo ať už cokoli. Vy musíte být znovuzrozeni. Život, který prošel těmi nosiči, musí být ve vás. Nezůstávejte ve stéblu, nezůstávejte v plevě, nýbrž jděte kupředu, až k dokonalosti.

Myslete na to, z každého probuzení, které se stalo, ať to bylo probuzení luteránů nebo nějaké jiné, vznikla asi po třech letech organizace. To souhlasí. Každé probuzení zrodilo během třech let organizaci. Přemýšlejte o tom, jak dlouho probíhá již toto: přes dvacet let, a nestalo se žádnou organizací! Proč ne? NEBOŤ JE TO SEMENO, KTERÉ SE TVOŘÍ V PLEVĚ. ONO SE TEĎ OBJEVUJE A MUŠÍ LEŽET V PŘÍTOMNOSTI SLUNCE, ABY UZRÁLO V NÁDHERNÉ PŠENIČNÉ ZRNO,

ABY BYLO JAKO TO, KTERÉ NA POČÁTKU BYLO ZASETO, TA PRAVÁ CÍRKEV, KTERÁ TAM NA POČÁTKU PADLA DO ZEMĚ, VYCHÁZÍ OPĚT SKRZE STĚBLO, AZ OPĚT POVSTANE TAKOVÁ CÍRKEV. AŽ PŘIJDE KOMBAJN, ABY JI SEBRAL, BUDE ŽIVOT, KTERÝ BYL V LUTHEROVI, ŽIVOT, KTERÝ BYL V METHODISTECH, ŽIVOT, KTERÝ BYL V LETNIČNÍCH, V TOM ZRNU. ÚPLNĚ VEJDE DO TOHO ZRNA, OBJEVÍ SE A BUDE TVOŘIT DOKONALE TĚLO JEŽÍŠE KRISTA.

Je to jako to slunce, které ráno vychází. Nemůžete pozorovat přírodu, aniž byste neviděli, že vydává svědectví o Bohu. Nepotřebovali byste k tomu ani Bibli, abyste věděli, že existuje Bůh. Když slunce vychází, je slabé, jako nějaké dítě. V sedm hodin je srovnatelné s nějakým dítětem, které začne chodit do školy, o desáté nebo jedenácté hodině opouští školu. Ve dvanáct hodin má svoji plnou sílu. od třetí hodiny odpoledne začne stárnout. O šesté hodině ramena vpadávají, a člověk umírá – ono zapadá. Je toto konec? Ne! Příštího jitra opět vychází: Život, smrt, pohřeb, vzkříšení.

Podívejte se na ty listy, jež na stromě rostou. Objeví se krásný list, skrývá stín. Potom nese ovoce. Již záhy přichází podzim; smrt nastává. Život se vrací do kořenů v zemi. Je toto ten konec? Ne. Příští jaro se opět všechno vrací a vydává svědectví. Ó, to je ten ustavičný oběh života. Avšak bratře, sestro, my máme věčný život. Skrze Něho, tohoto Mocného, který přišel, odešel a je s to připravit vám tělo, jsme přijali věčný život. Jsou to bolesti vzrůstu, které pociťujeme, jestliže vy ženy, se cítíte v tom odsouzeny, co činíte, i vy muži, kteří visíte na učeních seminářů, atd. Vy všichni chcete říci: „Já odříkávám vyznání víry. Činím toto ...“ Avšak hluboko ve vás probíhá něco, jestliže vidíte, že se oči slepých otvírají, že hluchí slyší a všechny ostatní věci se dějí, které byly zaslíbeny; když vidíte, jak je Slovo kázáno v jeho síle, jak z nějaké pouliční nevěstky se stává dáma, z opilce pravý Boží posvěcený. Tak to je. Hled'te, hluboko uvnitř je něco – život! Vy jej začínáte cítit a říkáte: „To jsem snad neměl činit.“ Hled'te, co to je: Je to něco, co toto tělo tam na druhé straně potřebuje. Jděte vpřed. Bůh má zde uvnitř ty vitamíny pro každou část tohoto těla. Ježíš tam odešel, aby na prsou Božích připravil místo. Ano! Pro nějaký malý zárodek, pro syna nebo dceru Boží.

Ježíš prosil ve Své modlitbě k Otci o jedno. Víte, co to bylo? Potom, co tu na zemi žil a nyní se vydal v oběť a šel tuto cestu, prosil o jedno: „Já chci, aby tam, kde jsem JÁ, i oni byli.“ ON prosil o naše obecenstvo. To bylo to, oč ON Otce ve své modlitbě prosil: o vaše obecenstvo. Chcete-li si to přečíst, stojí to napsáno v evangeliu Janově, kap. 17, verš 24. Jak

velice bychom měli po Něm toužit! Slyšte: Jste-li skutečně z Ducha Božího zrozeni, pak to pro vás znamená všechno. Nejedná se o knihu předpisů. Vy nežijete skrze určité zákony nebo něco podobného; žijete z milosti Boží, z Ducha Božího.

Již často jsem to řekl: Jako misionář cestuji i do zámoří. Co by bylo, kdybych před odjezdem zavolal svoji ženu a své děti a řekl bych: „Nuže, poslyšte, vy děti! Poslyš, paní Branhamová! Jsem tvůj manžel. Ty nesmíš mít žádné jiné muže během toho, co budu pryč. Učiníš-li to, stáhnou ti kůži přes hlavu, jakmile se vrátím.“ (?) Nebo kdybych dupl nohou a řekl: „Děti, slyšte, co řeknu: Uslyším-li o jednom jediném zlém skutku, potom se něco stane!“ (?) Byl by to domov?

Co by bylo, kdyby odpověděla: „Nyní i já ti chci něco říci, pane Branhame. Jsem tvojí zákonně oddanou ženou. Ty nesmíš mít žádné přítelkyně, co budeš pryč.“ Byl by to domov? To by bylo všechno jiné, než domov. To neděláme. Já ji miluji, a ona miluje mne. Když odcházím, pak vím, že jdu jen, protože mě Pán zavolal. Poklekneme společně s dětmi a modlíme se. Řeknu: „Drahý Bože, ochraňuj moji ženu a mé děti.“

Ony řeknou: „Ó, Bože, ochraň našeho tatínka, během toho, co bude pryč.“ Potom mohu klidně jít.

Co by bylo, kdybych tam učinil něco nesprávného, kdybych se dopustil něčeho, učinil něco zvráceného a potom se vrátil, postavil se před svoji ubohou ženu, pohleděl jí do tváře, která má již vrásky — i její vlas již šediví —, a řekl jí: „Miláčku, chtěl bych ti něco říci. Ty víš, že tě miluji.“ (?)

„Jistě, Bili. Víím, že mě miluješ.“

„Musím ti říci, co jsem učinil. Měl jsem přítelkyni.“ A já bych se zeptal: „Odpustíš mi?“ Věřím, že by to učinila. Já to skutečně věřím. Avšak, učinil bych to? Vidím-li, jak její vlas šediví, a vím, že stála mezi mnou a veřejností, a také, jak dobrá žena to je, mohl bych to učinit? Raději bych zemřel, než abych ji zranil. Jistě! Jestliže to již s lidskou, fileo-láskou k mé ženě tak jest, oč větší potom teprve je moje láska k Bohu, ta agape. Ó, neučinil bych nic, co Jej uráží. Určitě ne. Miluji Jej, chtěl bych činit všechno, co ON ode mne očekává. Chtěl bych uposlechnout každé Slovo, které ON vyslovil, úplně jedno, co říká svět. On tomu tak jako tak nevěří. Chtěl bych vědět, co ON mi nařídil, abych konal. Nedostává-li se mi něčeho, pak bych chtěl, aby mi to dal. Chceme pro Něho žít a stranit se světa.

Toto staré, pozemské tělo musí zemřít. Dovolte mi vám říci: vy tolik dáte na toto pozemské tělo, že úplně napodobujete Hollywood, avšak on tu již dlouho nebude. Myslete na to, vy jste to proroctví slyšeli, jež mi Pán dal. On se potopí! Ano. Dejte pozor! Stane se to. Nikdy mi ještě něco nesprávného neřekl. To bych chtěl každému říci, kdo to chce slyšet. Já nevím, kdy to začne. Avšak stane se to. Soud je nad ním; neexistuje již žádná záchrana, je to pryč.

Dbejte tohoto. Žijte pro Něho. Chceme se všeho světského vzdalovat. Mnohé z vás sester se dívají na televizi a chtějí se podle toho řídit. Vy mladé ženy, já vím, že jste mladé; ale vy jste křesťané. Vy jste jiné. Přece byste nechtěly být jako ten svět. Vy milujete svět; nejen vy mladé, nýbrž i mnohé, jež jsou již starší. Jak to přijde? Vy se díváte na televizi, jdete do obchodu a vidíte tam Loto neslušné odívání, které nosí ony bezbožné ženy. Víte, co se ve dni soudu stane? Vy můžete být svému manželovi tak věrné, jak je to jen možné, avšak ve dni soudu se budete muset zodpovídat z cizoložství. Ježíš řekl: „*Kdo by pohlédl jen se žádostí na nějakou vdanou ženu, ve svém srdci již s ní zcizoložil.*“ Kdo nese tu vinu za to? Vy, protože jste se s těmito šortkami nebo těmi dlouhými kalhotami vystavily na odiv. Jedna žena mi nedávno řekla: „Já nenosím šortky, bratře Branhame, děkuji za to Pánu. Nosím dlouhé kalhoty.“

Řekl jsem: „To je ještě horší.“ Tak to je. Sotva se ještě dají koupit šaty pro ženy.

Jedna žena řekla: „To jsi pravdu řekl; nedají se již koupit.“ Avšak stále ještě se dají koupit látky a šicí stroje! Proto neexistuje vůbec žádná výmluva. Není ti to jasné, drahá sestro? Jsem vaším bratrem, jsem služebník Kristův a musím ve dni soudu složit počet z toho, co zde dnes večer říkám. Vy budete vinny cizoložstvím, protože láska Boží se vzdálila z vašeho srdce. Vy ještě chodíte do církve, vy ještě můžete v Duchu tancovat a v jazycích mluvit. To je dobré, avšak to není ta věc sama.

Myslete na to. Bible říká: „*V posledních dnech vystoupí falešní Kristové...*“ – ne falešní Ježíšové — to by lidé nepřijali — nýbrž falešní Kristové, falešní pomazaní. Jsou skutečně Duchem pomazání, Duchem svatým, a přesto jsou nepraví.

Vy sestáváte ze tří oblastí. Ta vnější je tělo. Vy máte pět smyslů, jimiž k tomuto zemskému domovu můžete míti spojení. To vnitřní je duch. I tam je pět smyslů: svědomí, láska atd. Avšak to vnitřní z toho je duše.

Myslete na to: Déšť padá na spravedlivé a na nespravedlivé. Ten stejný déšť, který nechává růst zrna pšeničné, nechává i plevel růst. Jak to přijde? Uvnitř semene je ta bytost a tato bytost se projeví. Obojí stojí na stejném poli. Semeno i plevel. Plevel a pšenice stojí vedle sebe

a radují se stejně mnoho. Potom obojí trpí žízní a sklánějí hlavu. Jakmile déšť spadne, může bodlák právě tak hlasitě jásat jako pšenice. Avšak po ovoci jejich je poznáte.

Křesťané, možná, že se s vámi již nikdy nesetkám. Je to řada let, od té doby, co jsem zde byl naposledy. Možná, že vás už nikdy neuvidím. Nechtě se uvést v soulad se Slovem Božím. Pohled'te do zrcadla, jako ten malý hoch, který vyrostl na venkově. Ještě nikdy neviděl nějaké zrcadlo. Jednou přišel do domu své tety. Když vystoupil po schodišti, uviděl zrcadlo a v tom zrcadle malého hochu. Šel ještě výše a díval se na něho. Zamával a ten malý hoch zamával také. Neustále se na něho díval. On se přece před tím ještě nikdy neviděl v zrcadle. Když se potom přiblížil natolik blízko, obrátil se a zvolal: „Maminko, to jsem já!“

Jak vypadáte v zrcadle Božím? Je v něm dcera a syn Boží? Je ve vás něco, co způsobuje, že pociťujete nenávist proti tomu muži, který vám říká tyto věci? Nebo je něco ve vás, co vás táhne, a vy řeknete: „Já vím, že ten muž má pravdu, neboť to stojí v Písmu.“ Pak to jsou vitamíny pro toto jiné tělo, které tam má být, pro ten dům, který potřebujete, až tam přijdete. Tento dům je to pozemské tělo, které neseme.

Jsme tak velice o toto tělo starostliví. Mám tolik šatstva pro ně. Děláme tolik neužitečných věcí. My měníme a měníme a měníme. Všichni to činí. Jen ať si někdo s něčím začne! Natřete-li své schodiště červeně, uvidíte, že i Jonesovi je červne natrou. Přejděte-li z nějakého Chevroletu k Fordovi, nemohou to snést. Je to čas připodobňování. Přijde-li nějaká žena s určitým druhem klobouku do církve, dejte pozor, potom si koupí všechny ostatní ženy, především ta pastorova, rovněž takový. Dejte pozor, co se stane. To souhlasí. Je to absolutní pravda. Je to doba přizpůsobování. Bratří, měla být doba přizpůsobení se Slovu. Všechny tyto věci se dějí za jedním účelem. Nestarám se o to, zda můj kabát se hodí ke kalhotám; dělá mi to těžkosti. Moje žena nebo moje snacha mi musí říci, jakou kravatu k tomu mám nosit. Nedbám na to, zda se to k sobě hodí nebo ne. Chtěl bych, aby moje zkušenost se Slovem Božím souhlasila. To je to podstatné. Neboť já chci žít tam a ne tamhle na rohu u těch Jonesových, nýbrž tam nahoře, na druhé straně ve slávě, kam Ježíš odešel, připravit nám místo. Ano, to bychom chtěli.

Zdržujte se daleko od toho všeho. Víte, co tento starý, pozemský stánek zde je? Toto tělo je jako starý kabát, který nosíme; jako starý kabát, který jsme kdysi nosili. Avšak nyní máte jeden mnohem lepší a již ho nepotřebujete. Co s ním učiníte? Pověsíte jej do skříně, neboť máte jeden lepší. Vy máte lepší kabát, je modernější, než ten druhý, který jste nosili a nyní odložili. Toto tělo je takový oděv. Vy jste to, co je uvnitř.

Jakou úlohu měl tento oděv? Zahalil vaše tělo. Avšak nyní jej již nepotřebujete. Pověsili jste ho pryč. Je to nyní hadr. Tak je tomu i s tímto starým tělem. Ono zahaluje nebeského člověka. Avšak to nejste vy: vy jste uvnitř tohoto těla. Vy, ten Duch Boží, je v nitru těla. Jemu je to vnější podřízeno, neboť tažení (tah) přichází zevnitř a uvádí je v soulad se Slovem Božím. Je to vaše nitro, vy sami, vaše bytost. Toto tělo je jen jako starý kabát. Co s ním jednoho dne učiníte? Vy jste tento oděv po nějaký čas nosili. Toto tělo je jako pozemský oděv. Vaše skutečné jsoucno, vy sami, jste v nitru tohoto starého kabátu, který se jmenuje „William Branham“, „Susie Jones“ nebo jakkoliv ještě. Jednoho dne bude viset již jen v nějaké pamětní hale. Položí ho do hrobu a někdo na něm zhotoví pomník: „Zde odpočívá Rev. Takatak,“ nebo „John Takatak.“ Bude tam ležet v upomínku na vás. Lidé vás vidí jen v tom. Avšak to, co jste byli, vaše skutečné „já“, se nacházelo v nitru. Ten kabát sám zahaloval jen podobu toho nebeského. O, vy lidé, učinili jste přípravy pro změnu obalů? Podnikli jste to rezervování (zajištění)? Myslete na to, vy musíte mít zajištění. Bez něho tam nevejdete. Mluvíím nyní v moderní řeči s vámi. Avšak vy víte, jestliže někdo přijde do nějakého hotelu a řekne: „Chtěl bych rád pokoj,“ pak řeknou: „Je mi líto. Jsme zadáni.“ Zůstanete pak venku, v chladnu, protože jste opomněli rezervovat si jej. A když dojdete na konec své životní cesty a nerezervovali jste si jej, pak tu nebude nikdo, kdo vás přijme. Musíte jít do tmy věčnosti, kde je křik, pláč, naříkání a skřípění zubů. Musíte ji mít, jinak nevejdete do města dovnitř. Bez rezervace to nejde. Musíte ji mít, abyste vešli do tohoto města, kam Ježíš šel, aby vám připravil místo. Myslete na to, vy potřebujete rezervaci a oděv spasení.

Napsal jsem si jedno místo z Písma. Je to Matouš 22, 1–14. Nemám nyní žádný čas, abych je předčítal, neboť jinak bude příliš pozdě. Beztak jsem již příliš dlouho mluvil. Avšak myslete na to, tam stojí o králi, který vyslal a dal vystrojit hostinu. Dal zabít voly a vykrmený dobytek a připravit velkou hostinu. Vyslal a prosil, aby mnozí přišli. Ten jeden řekl: „Ach, víš ty, já náležím již semhle či tamhle.“ Ten druhý: „Musím se starat o svoji farmu.“ Všichni měli nějakou výmluvu. Potom vyslal ještě jednou, oni však zle naložili s těmi služebníky.

Byla to ona generace židů, k nimž Ježíš mluvil. Oni všichni měli něco jiného na práci. Nakonec vyslal a pravil: „*Jděte na rohy ulic a přinutte je, aby vešli.*“ Byl rozhodnut uspořádat Svoji svatební hostinu ve Svém domě, a hosté tu byli. Avšak, pak zpozoroval jednoho muže, který neměl na sobě žádný svatební oděv. Chtěl si ponechat ten starý oděv. Hled'te, co mu řekl: „Příteli, pozval jsem tě na Svoji svatební hostinu. Pozvání ti sice bylo učiněno, avšak jak jsi se sem dostal?“

Jestliže jste byli kdy v Orientě, kde jsem často kázal, pak víte, že tam svatbu stále ještě tak slaví. Ženich má jistý počet hostů, které pozve. Bratře Koppe, tys to patrně v Indii pozoroval. Je to jen určitý počet hostů, které on pozve. Řekněme, že je třicet hostů pozváno. Pak musí ženich ty oděvy k tomu dát k dispozici. Musí se o to postarat. Někdo stojí u dveří, a když vy tam přijdete se svou pozvánkou, je přezkoumána, a vy obdržíte oděv. Mnozí z těch hostů jsou bohatí, jiní jsou chudí. Je to rozdílné. Avšak když si oblékli tyto oděvy, vypadají všichni stejně. I vy musíte být všichni stejní. Nemůžete říci: „Já jsem tam metodistou.“ Nebo: „Já jsem tam presbyteriánem.“ Ó, ne! Tak tam nepřijdete. Vy musíte vejít dveřmi. Ježíš řekl: „Já jsem dveře k ovcím.“

„Já jsem letniční!“ „Já jsem toto!“ Já jsem ono!“ To neříká vůbec nic. Vy můžete jen těmito dveřmi přijít. Vejdete-li těmito dveřmi, obdržíte oděv.

Tento muž byt dotázán: „Příteli, jak jsi se sem mohl dostat?“ To ukazuje, že vešel jinudy. Možná, že přišel oknem dovnitř nebo zadním vchodem, ale ne dveřmi, ne dveřmi, ne po cestě, kterou Ježíš šel, cestě sebeobětování, tím, že jste vaše všechno obětovali Bohu, šli na Golgotu, byli s Ním ukřižováni a s Ním jste povstali, abyste nosili oděv Jeho oběti a zemřeli věcem světa.

Milujete-li svět a věci světa, pak láska Boží není ve vás. Máte-li v sobě lásku k světu, chcete-li se chovat a jednat jako svět, pak se snažíte jinak vejít dovnitř. Jste sice v církvi, avšak jste jako nějaký bodlák, který roste se pšenicí na jednom poli, se všemi ostatními jásá a raduje se, a všechna duchovní požehnání jsou na vás. Řeknete: „Já přece prorokuji.“ To činil i Kaifáš; to činil i Balám. To s tím nemá nic společného.

„Přijal jsem křest Duchem svatým.“ To stále ještě nemá nic společného s tím; to je jen časný dar pro vás. Ten skutečně pravý dar je hluboko ve vaší duši, která je z Boha zrozena a ovládá všechno podle Slova a vůle Boží. V tom vy vyrostete. Pak jste synové a dcery Boží. Vy z jistých věcí vycházíte ven. Jako v klínu nějaké matky jste nyní v pozemských věcech a snažíte se vyjít ven. Vy jste synové Boží. Vy vycházíte a poznáváte, co Slovo říká: „Měl bych toto činit. Musím se znovuzrodit.“

Ale já náležím k jedné církvi!“ To neznamená vůbec nic. „Já jsem metodista. Již moje matka jí byla.“ To bylo dobré pro tvoji matku.

„Já jsem letniční.“ Jestliže se nenecháte Slovem usměrnit, nesouhlasí něco. Podle toho se pozná, že váš skutečný otec není Bůh, neboť to pravé začíná ve vaší duši. Dříve, než vůbec existoval váš duch, byla tu již vaše duše. Jestliže duše nepřichází od Boha, pak již od počátku nebyla částí Boha, a vy jste podvedeni. Jste na poli plném plevelu a vydáváte světské

svědectví plevle tím, že jednáte jako svět. Vy milujete svět, protože láska Boží není ve vás.

V posledních dnech povstanou falešní pomazaní; ne falešní Ježíšové — to by nepřijali — nýbrž falešní pomazaní. Oni jsou pomazáni. Ano! Ale oni jsou antikristovští. **Oni jsou pomazáni Duchem a konají znamení a divy, jaké konal Kristus, nesouhlasí ale se Slovem.** „Mnozí v onen den přijdou ke Mně a řeknou: ‚Pane, Pane, neprorokovali jsme v Tvém jménu? Nevymítali jsme v Tvém jménu d’ábly?‘“ ON jim ale odpoví: „Odejděte ode Mne, vy činitelé nepravosti, nikdy jsem vás nepoznal!“

„Já jsem byl letniční, Pane, čest bud’ Bohu! Jásal jsem; mluvil jsem v jazycích; vkládal jsem ruce na nemocné a uzdravil je; d’ábly jsem vymítal.“

„Odstup ode Mne, ty činiteli nepravosti, nikdy jsem tě neznal!“ Vidíte, co já míním?

Ó, dětičky, necítíte dnes večer žádost po tomto vitamínu? Tam na druhé straně očekává tělo. Tam čeká tělo na to, aby bylo oblečeno. Lidé, nenechte se podvádět! Dábel je podvodník. Musíte nosit svatební roucho. Musí to být.

Došli jsme do večerní doby. Pozemské tělo se chystá, že bude zrušeno, a my se připravujeme, abychom přešli do toho nebeského. Pociťujeme nyní to mocné volání Boží, abychom šli k tomuto nádhernému Edenu. Dříve, než se zde narodíme, žádá si naše malé íello něčeho určitého. Ono to musí dostat, jinak bychom se narodili jako nemocné dítě. Avšak u Boha již neexistují žádní nemocní. **Jeden každý úd Nevěsty souhlasí se Slovem, pro jejich dobu zjeveným, právě tak, jak tomu bylo s Ženichem.** Bůh to dej dnes večer jednomu každému z vás, děti. Nebe je k tomu zde, abychom tam šli; od pekla se můžeme vzdálit.

Mnozí z vás vědí, že Pán mi dal tisíce vidění. Jedno bylo to nejmocnější. Vždycky jsem se obával smrti. Před asi 3 léty stálo něco v časopise křesťanských obchodníků, jmenovalo se to: „Za oponou času“. Jsem si toho vědom, že bych tuto noc nemusel přežít. Možná, že vás ve svém životě zde již víc neuvidím. Avšak toto je pravda. Nevím, zda tento zážitek mám označit jako vidění, nebo co jiného to bylo. Jednoho jitra jsem se probudil. Vrátil jsem se domů ze shromáždění. Moje žena ještě spala. Zeptal jsem se: „Miláčku, jsi vzhůru?“ Ona spala tvrdě. Věděl jsem, že musíme vstát, protože děti měly školu. Složil jsem své ruce za hlavu a řekl: „Bili, Branhame, pověz jednou: Víš ty, že jsi již přes padesát? Chceš-li ještě pro Pána něco učinit, pak si musíš pospíšit, neboť již nemáš příliš mnoho času.“ Pomyslel jsem: „Doufejme, že budu žít tak dlouho, dokud Pán Ježíš nepřijde.“ Vždy jsem si to tak představoval,

že možná nějaký bratr, až budeme zemřelí, mi řekne: „Tys jednoho večera, když jsme byli ještě na zemi, kázal v mém sboru, bratře Branham.“ Avšak protože je on duch, nemohl bych mu podat ruku, protože jeho ruka je přece v hrobě zetlelá a moje také. Tak jsem si to vždycky představoval.

Toho rána však jsem cítil, že něco na mě přišlo. Bylo to tak, jak to obvykle bývá, když nastane nějaké vidění. Hleděl jsem, a při tom myslel: Ú, co to je?“ Viděl jsem velké, zelené hory a desetitisíce nebo statisíce mladých žen, které přicházely ze všech směrů. Měly dlouhý vlas, který vzadu splýval dolů, měly bílá roucha, byly bosé a hlasitě volaly: „Náš bratr!“

Myslel jsem: „To je zvláštní.“ Ohlédl jsem se, podíval a viděl se tam ležet. Vedle mne ležela moje žena, ve své posteli. Řekl jsem: „Vím, co to je: zemřel jsem.“ Řekl jsem: „To se stalo: zemřel jsem. Snad jsem měl srdeční infarkt. Umřel jsem. Tam leží mé tělo.“ Stále ještě jsem tu ležel s rukama za hlavou a nehýbal se. Mínil jsem: „To není ani dvacet stop ode mne vzdáleno.“ Pohleděl jsem tam a mínil: „Tu je moje žena; tam na konci postele visí moje košile, atd. A já jsem zde.“

Opět jsem se ohlédl: tam přicházely tyto ženy ke mně a já jsem rovněž viděl i mé bratry přicházet. Byli to skutečně oni a všichni vypadali jako mladí muži. Volali: „Náš drahý bratr.“ Nevěděl jsem, co si mám myslet.

Mínil jsem: „To je podivné.“ Pohleděl jsem, a nebyl jsem již žádným starým mužem. Byl jsem mladý. Opět jsem myslel: „To je podivná věc. Je to vidění?“ Kousl jsem se do prstu a mínil: „Ne, není to takové vidění, jak jsem se dosud měl.“

Potom počal někdo zezhora mluvit ke mně a řekl: „Ty jsi byl shromážděn ke svým lidem.“

Mínil jsem: „S mými lidmi? Jsou to všichni Branhamovi?“

On pravil: „Jsou to ti, které jsi přivedl ke Kristu.“ Vy víte, že mě lidé vždycky považovali za nepřitele žen a tak mě nazývali, to však já nejsem. Já nemám rád nemorální, neslušné ženy, ale skutečně pravé sestry. Jsou-li takové, pak je to dobré.

Mám ještě jizvy ze svého dětství. Mohu si vzpomenout na věci, jež se staly a skrze něž jsem tento postoj nabyl. Avšak bylo to všechno vedení Boží, který mě tím formoval pro tuto hodinu.

Shledávám, že neexistuje nic příjemnějšího, než skutečně pravá sestra. Jestliže Bůh kromě spasení mohl muži dát ještě něco dobrého, pak ženu. Kdyby měl ještě něco lepšího, byl by mu to jistě dal. Vidíme-li pak, že mnohé z nich se zvrátí a nechovají se již víc ani jako žena a ruší svůj

manželský slib a jejich mužové rovněž tak! Myslete na to, vy jste navzájem svázáni, dokud žijete. Co Bůh na zemi spojil, je i v nebi spojeno.

A pak jsem viděl, jak tyto ženy běžely ke mně, objaly mě, tiskly a nazývaly mne „bratrem“. Byly to ženy, avšak na tomto místě již neexistuje žádný hřích. Byly to ženy, avšak hleďte, nebylo to již tak jako zde, kde ženy a muži jsou tak uzpůsobeni, aby byly plozeny děti. Tam to již nebude: nebude již existovat žádná pohlavní přitažlivost, přesto, že budou mítí tutéž postavu jako zde. Ale tam již nebude žádný hřích existovat. Budeme všichni stejní. Ani děti se tam již nebudou rodit. To souhlasí. Tak to tam bude.

Viděl jsem tedy ty ženy tam. Pak mě bratří vyzdvihli vysoko a postavili mě na zvláštní místo. Zeptal jsem se: „Proč to činíte?“ On odpověděl: „Na zemi jsi byl vůdcem. To jsou tvoji lidé.“

Potom přišla jedna žena. I ona řekla: „Náš milovaný bratře.“ Byla to velmi krásná žena. Když přecházela, řekl tento hlas: „Vzpomínáš si na ni?“

Odpověděl jsem: „Ne.“

Řekl: „Přivedl jsi ji ke Kristu, když jí bylo již devadesát let. Chápeš, proč říká ‚milovaný bratře‘?“

Zeptal jsem se: „Ještě jste nevešli dovnitř?“

Odvétili: „Ne, my čekáme zde.“

Řekl jsem: „Jestliže jsem zemřel, chtěl bych vidět Ježíše.“

Bylo řečeno: „Ty Jej nyní ještě nemůžeš vidět. Toto je, co Písmo nazývá ‚duše pod oltářem‘. ON je ještě trochu výše. Jednoho dne se vrátí. My se vrátíme na zem. Zde nejíme a nepijeme.“

Řekl jsem: „Před tím jsem měl strach? Toto je —“ Neexistuje žádné slovo, jímž lze toto popsat, příteli. DOKONALOST není dost, VZNESENÉ právě tak málo. Neexistuje žádné anglické slovo, jež já znám, vůbec žádné slovo neexistuje, které by mohlo vyjádřit, jak to je. Vymyká se to všemu, co mohu pochopit. Tam nebylo žádné nemoci, žádné utrpení. Nemohlo se tam umřít, nemohlo se tam hřešit. Bylo to tam dokonalé, prostě dokonalé. Přátelé, vy to nesmíte minout; vy to nesmíte!

Když jsem byl ještě chlapcem, viděl jsem jedno vidění o pekle. Vy víte přece, ty dámy z dneška — lépe řečeno: ženy; nějaká dáma by něco takového nedělala — malují si oči, takže vypadají jako nějaký vlk neb podobně. Natírají si ten modrý krám kolem očí. To jsem tehdy viděl. Klesl jsem dolů. Byl jsem ještě mladíkem, byl jsem postřelen a ležel

na smrt nemocný v nemocnici. Vždycky jsem věděl, že existuje Bůh. Vzpomínám si ještě na první modlitbu, kterou jsem se snažil modlit. Dovedl jsem jen jedno říci. Nikdy předtím jsem to neřekl; připadá mi to, jako bych to právě nyní říkal. Byl jsem postřelen na! poli a ležel v umírání, a to jediné, co jsem mohl Bohu říci, bylo: „Ty víš, Pane, nikdy jsem se nedopustil cizoložství.“ Byl jsem mladík asi patnáctiletý a snažil jsem se vést dobrý život. Řekl jsem: „Vedl jsem spořádaný život.“ Více jsem nemohl říci. To byla ta jediná zásluha, to jediné, čím jsem se Mu mohl prokázat.

Když jsem pak ležel v nemocnici a lékař ode mne odešel, připadlo mi, jako kdybych se propadal v temnou věčnost. Křičel jsem po svém otci: „Ó, tatínku, pomoz mi!“ Avšak žádný tatínek tu nebyl. Volal jsem: „Maminko, pomoz mi.“ Žádná maminka tu nebyla. „Ó, Bože, pomoz mi.“ Ale Bůh tu nebyl. Byl to strašlivý sen, který nechtěl končit. Hořící peklo by bylo ve srovnání s tím ještě potěšení. Padal jsem stále hlouběji a mnil: „Ó, ne!“ Šlo to stále dále dolů. Potom jsem se dostal na strašné místo, plné kouře. Bylo tma. Ó, jak mi bylo! Smrt se mě zmocňovala. Viděl jsem, jak ony ženy s těmito pomalovanými očima přicházely ke mně. Pomyslete, to bylo asi před čtyřiceti lety. Vydávaly ze sebe strašný tón. Mínil jsem: „Musím zde zůstat navždy?“

„Navždy!“

„Řekl jsem: „Ó Bože, jestliže mě odtud necháš vyjít, nikdy se již za Tebe nebudu stydět. Již nikdy se za Tebe nebudu stydět. O Bože, prosím, dej mi ještě jednu možnost se osvědčit.“ Potom jsem cítil, že jsem opět přišel k sobě. Lékař byl bez sebe, neboť mé srdce bilo již jen sedmnáctkrát v minutě. Téměř všechnu svoji krev jsem ztratil a ležel ve své vlastní krvi.

Ptal jsem se sama sebe, zda se to jednoho dne stane. Asi před dvěma roky, když jsem se přistěhoval do Tucsonu, šel jsem se svojí ženou do jednoho obchodního domu. Posadil jsem se tam, svoji hlavu sklonil a čekal. Vy víte přece, že dámy potřebují vždy hodně času, když nakupují. Seděl jsem tam a měl svoji hlavu takto skloněnu. Tam byly pohyblivé schody, po nichž několik žen přijíždělo nahoru. Měly tyto vysoko natupírované účesy — vy je přece znáte — a pomalované oči. Mluvily španělsky. Náhle přišlo toto vidění znovu! Tu to bylo. Tentýž zvuk.

Bratře, sestro, dovol mi ti něco říci: Nyní vám to může připadat směšné, ale až tam jednou přijdete, bude to vážná věc. Nikdy nechod'te touto cestou!

Já, starý muž, jsem kázal v celém světě. Mám milióny přátel, avšak já vím, že se tam jednou na druhé straně musím spolu s vámi objevit. Vzdalte se od věcí světa. Jestliže ve vás ještě něco je, že byste stále ještě chtěli tak jednat jako předtím; jsou-li tyto věci světa ještě ve vás, tedy myslete na to, pak nejste vlastnictvím Božím, nýbrž jen členem církve. Stane se to teprve, až to volání vytryskne z hloubky.

Dříve, než ryba mohla mít ploutev; musela tu být voda, v níž by mohla plavat, jinak by neměla zapotřebí ploutve. Dříve, než nějaký strom mohl na zemi růst, musela tu být země, jinak by byl nemohl žádný strom na ní růst. Ten předpoklad pro strom musel tu být dříve. Aby mohlo existovat nějaké stvoření, musel tu dříve být Stvořitel.

„Blahoslavení, kteří lační a žízní po spravedlnosti.“ Něco tu je. Předtím jste zdvihli své ruce, protože jste chtěli mít více od Boha. Vy něco potřebujete. Jestliže vy svět — ty věci světa — milujete a jednáte tak, dospějete tam, kde i svět je, a s ním zajdete. Vyjděte ven. Vy jste synové a dcery Krále; Krále. Jste dámy a pánové. Chodte jako křesťané, žijte jako křesťané, jednejte jako křesťané. Myslete na to, že u soudu před vás předstoupím s těmito výroky.

Pohleďte dnes večer do vašeho zrcadla a zeptejte se: „Jakým směrem jdu? Připravuje Ježíš pro mne místo a tělo? Toto tělo je dokonalé; ono se správně chová. Ono je syn nebo dcera Boží. Já mám bolesti zrodu ve svém nitru, abych byl do onoho tělo narozen. Jestliže stále ještě miluji svět, ukazuje mi to, že tam nemám žádné tělo. Jsem členem církve a nebyl jsem zárodkem Božím. ON není mým Otcem.“

ON řekl: „Nejste-li kárání — a to nyní jste —, pak jste nepravé děti a žádné Boží děti.“ Nesouhlasí to? Stojí to v Bibli napsáno? Vidíte-li, že vás Písmo chce napravit, a vy to kárání nemůžete snést, ale řeknete: „Ó, tu věc nechci slyšet. Já jsem křesťan. Činím, co chci.“ — V pořádku, jděte si! Je to jistý důkaz toho, že nejste dítětem Božím. Skutečné dítě Boží hladoví a žízní. Je-li ve vašem srdci něco, co vám říká, že to potřebujete, a vy to chcete, pak je to důkaz toho, že tu je ještě život a snaží se vás tam přivést. Tam je tělo, jehož toto je jen symbol. K čemu toto potřebujete? Abyste oslavovali d'ábla nebo svět a jeho módu? Nebo vzhlížíte vzhůru k nebi? Tam nahoře čeká něco na vás. Vy oslavujete svým životem Boha.

„V domě Otce Mého jsou mnozí příbytkové; nebylo-li by to tak, řekl bych vám to, neboť já jdu tam, abych vám připravil místo, potom přijdu opět a poberu vás k sobě, abyste tam, kde já jsem, i vy byli.“

VĚCI, KTERÉ BUDOU. Tyto věci, které nyní existují, jsou jen odleskem těch budoucích a touží po nich.

Modleme se. Přemýšlejte, prosím, vážně, drazí křesťanští přátelé. Na okamžik vážně přemýšlejte. Chceme se nyní na okamžik skutečně ztišit. Nechtě mluvit Ducha svatého.

K vám letničním, mne Pán Ježíš již před dlouhou dobou poslal. Zde se jeden z vašich mladých mužů stal vaším pastorem, který je výsledkem této služby. On věděl, jak Pán Ježíš slepým oči otevřel. Dosvědčil, že viděl, jak vodové hlavy se ihned zmenšily. Stále ještě mám bohoslužby s uzdravováním, jsem si toho však vědom, že jsem se již modlil za mnoho lidí, kteří byli velmi nemocní, a oni byli uzdraveni. Pán zodpověděl modlitby a uzdravil nemocné. Avšak víte vy, mnozí z těch lidí, kteří byli uzdraveni, již zemřeli. I když jste nemocní a budete uzdraveni, musíte zemřít. Avšak ta duše — můj milovaný bratře, moje milovaná sestro, nechcete nyní o tom přemýšlet? — ta duše je věčná. Jestliže láska Boží není v ní, jestliže tu není nic, co táhne, nechtěli byste tedy Boha prosit: „Ó Bože, započni mě dnes večer obnovovat. Miluji Tě, Pane. Chtěl bych Tě milovat. Něco v mém srdci mi říká, že s Tebou musím být vroucněji spojen. Chtěl bych nyní přijít, Pane, a přijmout to.“ Jestliže taková osoba nebo osoby uvnitř nebo vně budovy jsou, pak prosím já vás, jako služebník Kristův, ve jménu Ježíše Krista, abyste se skloněnou hlavou zvedli svoji ruku k Bohu a řekli: „Ó Bože, táhni mě blíže, táhni mě blíže, drahý Bože. Chtěl bych souhlasit se vším, co jsi ve svém Slově řekl.“ Zdvihněte nyní svoje ruce. Buďte opravdu čestní.

Přemýšlejte. Vy míníte: „Ó, já jsem toto učinil. Jásal jsem v Duchu; mluvil jsem v jazycích. Avšak chybí něco v mém životě. Hledím do zrcadla Slova Božího; vím, že tu něco je. Chodím k církvi, ale já nejsem to, co bych měl být.“ To je důkaz pro to, že ve vás něco je. Jestliže se zkušujete, a zjistíte, že nejste se Slovem Božím v souladu a není ve vás nic, co vás přivádí k tomu, abyste zvedli ruku, potom víte, že něco nesouhlasí. Moje matka říkala: „Z nějaké řepy krev nedostaneš, protože tam žádná není.“ Vážně o tom přemýšlejte. Toto by mohla být vaše poslední příležitost. Třicet, čtyřicet rukou se v tomto malém shromáždění zvedlo, dokonce ruce duchovních.

Buďte na okamžik skutečně nábožní. Přemýšlejte vážně o tom a řekněte: O Bože, mohl jsem být dnes večer při nějaké nehodě usmrčen, mohl jsem zemřít na srdeční infarkt. Jednoho jitra možná zavolám lékaře, a on přijde, avšak můj puls bude slábnout. Je se mnou konec. Mačkám své tváře do polštáře a mohu už jen vzdychat: „Ó Bože, ó Bože, ó Bože.“ Potom učiní srdce svůj poslední tep a vy dospějete k těm velkým dveřím. Nikdy z nich nevyjdete, jedině, že byste byli skrze Ducha Božího zrozeni a bylo ve vás něco, co hladoví a žízní po tom, abyste s Bohem šli

vpřed. Musí to být. Vy jste dětmi, které se nalézají ještě na zemi a očekávají na to, aby byly narozeny do království Božího, a ON odešel, aby vám připravil jiné, dokonalé tělo. Myslete nyní zevrubně na to. Budeme se společně modlit.

Drahý Bože, já vím, že toto je jako zpráva zaznamenáno do té velké Knihy. Věda alespoň tolik vynalezla, Pane, abychom byli vyburcováni pro tu skutečnost, že každý pohyb, který my učiníme, začne neustále obcházet svět. Televize nám to ukázala. Otče, my poznáváme: televize neprodukuje ten obraz, nýbrž jen ty vlny chytá a reprodukuje je jako obraz. Dokonce ty barvy oděvů, které při přehlídkách nosí, procházejí éterem jako vlny. Ty záchvěvy kolem světa pokračují. Jak je tomu potom teprve s našimi sestrami, které nosí takové šatstvo, tak se chovají, malují si obličej, vlasy stříhají, a nehladoví po tom!

Kazatelé navštěvují teologický seminář, přijímají slovo lidské a tradice, které byly zavedeny a způsobují, „že přikázání Boží pro lidi jsou neplatná, protože na základě tradic říkají, že člověk musí náležet k církvi. O Bože, chápou, že každé slovo, které my řekneme, je zachyceno? To je vždycky dokázáno. Začíná to s počátkem našeho života zde na zemi a končí, když zemřeme. Je to v archivu Božím uchováno a ve dni soudu bude přehráno. Jak chceme od-souzení Božímu uniknout, když nám ta věc byla tak jasně vyložena a my ji přesto odmítlí? O drahý Bože, tato slova nikdy nezemřou, ona stále trvají. Ten záznam bude ve dni soudu přehrán. TY jsi viděl ty zdvižené ruce, Otče. U soudu to znovu bude zjeveno, i to, co ve svých srdcích smýšleli, bude tam u soudu zjevné.

Bože, náš Otče, jako Tvůj služebník, prosím Tě nyní a modlím se za to, abys všechna přestoupení vzal od Svého lidu. PŘESTOUPENÍ je něco, o čem my víme, že jsme to neměli činit, a přesto to činíme. David řekl: „Jestliže přestoupení je v mém srdci, Bůh moji modlitbu nevyslyší.“ Modlím se, ó Bože, abys naše přestoupení odňal. Slovo je přece Tvoje zrcadlo, které nám ukazuje, jak velice jsme v tom selhali, abychom se prokázali jako synové a dcery Krále. Otče, modlím se, abys to dnes večer učinil.

Kolem oltáře je mnoho lidí, takže již není žádné místo. Učiň proto tam u jejich židle, na níž sedí, oltář; učiň z jejich srdcí oltář. Necht' všechno světské od každého bratra a každé sestry odstoupí. Necht' zárodek života, tento dědičný faktor Boží, o němž jsme předtím mluvili, ty vlastnosti, které sestoupily dolů od Boha, se zde zjeví, aby Bůh byl oslaven a ctěn. O Bože, vezmi ten svět od nich pryč.

Za ty ostatní se nemohu modlit, Pane, neboť jejich nemoc je k smrti a není v nich nic, co by je nějakým způsobem pohnulo. Očisti ale dnes večer srdce a duše všech těch, Otče, kdo se od toho vzdalují a poznávají, že je to zvrácené. Necht' jsou naplněni Tvým Duchem a chodí v Tvém světle.

Žehnej tohoto drahého mladého a zdravého pastora zde, který se zdá být silný, Pane, tohoto mladého muže, který podle svých vlastních slov byl tím pobídnut, co Tě viděl činit. Ó Bože, zapal duši tohoto milého mladého muže. Dej to, Pane. Necht' je každého času pravým pastýřem, který stádo pase, nad nímž jej Duch svatý ustanovil jako dohlížitele. Dej to, Pane. Ať se neuchýlí ani napravo, ani nalevo, neposlouchá žádné ustanovení víry a nic jiného, nýbrž necht' jen to nesmíšené Slovo Boží z jeho úst vychází. Požehnej ho, ó Bože, jeho, jeho milé a jeho malý sbor zde. Bud' s nimi všemi, Otče.

Předávám Ti je všechny, Otče. Setba byla zaseta. Kéž padne na semeno, které bylo určeno k životu, a necht' vyrostou silní křesťané pro tuto i jiné církve, odkud přicházejí. Dej to, Pane. Předávám je Tobě ve jménu Ježíše Krista, Syna Božího.

Otče, ON byl zraněn pro přestoupení naše a ubit v důsledku našich provinění; trest byl vložen na Něho k našemu pokoji, a Jeho ranami nám bylo způsobeno lékařství.

Před několika minutami viděl jsem jednu chudou, nervózní ženu vstoupit ke dveřím. Ó, Bože, jak velké věci se staly v její rodině! Jak Jsi se oznámil! Ó Bože, modlím se za tuto ženu. Vezmi to břemeno života, které má za sebou, od ní, Pane, a uzdrav ji dnes večer. Učiníš to, ó Pane? Přijmi ji.

Zde vidím malé děti, Pane, které potřebují uzdravení, a i jiné. Modlím se, abys je uzdravil, Otče. Dej to. Necht' přijde Tvá velká uzdravující síla a uzdraví nás na duši i na těle.

Nyní bych chtěl, abyste vy zde v budově a venku, kdo potřebujete uzdravení, zvedli svoji ruku a tím vyjádřili: Potřebuji uzdravení, bratře Branhamo.“ Zdá se, že všichni je potřebují. Dobrá. Věříte, že jsem služebník Kristův? Potom řekněte „Amen“. Potom bych chtěl, abyste si navzájem položili ruce. Položte nyní jeden na druhého ruce. Vy zde uvnitř nebo tam venku jste zvedli své ruce a tím dosvědčili, že věříte v Boha. Ježíš Kristus řekl ve Svém posledním příkazu Církvi: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude zachráněn; kdo ale neuvěří, bude odsouzen. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení divů; v Mém jménu budou d'ábly vymítat, v nových jazycích mluvit, hady budou zdvihat, a vypíjí-li něco

smrtného, neuškodí jim to; na nemocné ruce vkládat budou, a oni budou uzdraveni.“ To řekl Ježíš. Myslete na to: ON to řekl! Proto se to musí stát. Nikdy by to byl neřekl, kdyby tu nebyl někdo, kdo toto Slovo může pochopit; tak jako klín Marie mohl přijmout ten zárodek života „Panna otěhotní“. Tak, jako Jeho Slovo mohlo stvořit palmu nebo dub na nějaké hoře, může vás nyní Jeho Slovo uchopit v nejvnitřnějším nitru srdce. Řekněte: „Jsem věřící, Pane. Tento muž nebo tato žena, na něhož jsem nyní položil své ruce, trpí. Nemodlím se za sebe, neboť ti druzí se modlí za mne. Modlím se za ni nebo za něho. Ó, Bože, uzdrav ho, uzdrav ji. Jsem věřící. Shromáždili jsme se nyní zde. Byli jsme právě vyučeni, že jsme v Kristu byli již, když ON chodil na zemi, protože jsme částí Jeho Slova. Trpěli jsme s Ním; vykrváceli jsme s Ním; byli jsme s Ním pohřbeni; povstali jsme s Ním a byli nyní přesazeni do nebeských míst v Kristu Ježíši. Ten velký Král se nyní nachází zde v našem středu. Já jsem syn nebo dcera tohoto Krále a položil jsem svou ruku na jednoho syna nebo dceru tohoto Krále. Oni se modlí za mne, já se modlím za ně, Pane, vyslyš nyní moji modlitbu a uzdrav tohoto syna Božího nebo tuto dceru Boží.“ Modleme se nyní tak jeden za druhého.

Pane Ježíši, pokorně přicházíme a vyznáváme naše chyby. Přicházíme a vyznáváme, že jsme nemoc, smrt a utrpení zasloužili. Avšak my přijímáme Tvůj čin smíření za naše hříchy a nemoci. Dnes večer se nalézají tito synové a dcery Boží zde, slyší napomínání Slova, zvedli svoje ruce a chtěli by Tě lépe následovat. Navzájem nyní na sebe vložili ruce, protože věří, že Tvé Slovo je Pravda. Věřící, že jsme s Kristem povstali a nyní s ním jsme přesazeni do nebeských míst. Vložili si navzájem ruce a modlí se jeden za druhého. TY jsi řekl: „*Modlitba víry zachrání nemocného, a Bůh ho uzdraví. Jestliže učinil hřích, bude mu odpuštěn.*“ Vyznejte navzájem své chyby a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni, neboť opravdová modlitba spravedlivého dokáže mnoho.

O věčný Bože, slyš? modlitbu Svého služebníka. Stojí rovněž psáno: „Jestliže lid, který je pojmenován podle Tvého jména, se shromáždí a modlí, potom vyslyším Já z nebe.“ Ó, Bože, vyslyš dnes večer modlitbu Svých dětí z nebes. Sešli Ducha svatého jako mohutný valící se vítr dolů na toto posluchačstvo.

Přinášíme tyto lidi před Boha. Satane, ty jsi přemožen; ty jsi přemožená bytost. Ježíš Kristus zvítězil nad tebou na Golgotě. Ty nemáš žádnou moc; ty jsi šálení. My tě dnes večer vyzýváme: Ve jménu Ježíše Krista, vyjdi ven z těchto lidí, jejich nemocí a utrpení. Nechť ve jménu Ježíše Krista, Syna Božího, jdou odtud osvobozeni, Halelujah!

Pociťujete tu nádheru Boží? Cítíte, že vaše modlitby byly vyslyšeny? Věříte, že Bůh vyslyšel tu osobu, která je vedle vás? Kolik jich to věří? Zvedněte svoji ruku. Tu to vidíte. Ó, jak podivuhodné.

Miluji Jej, miluji Jej ...

Kolik vás jich cítí, že Bůh vám ta přestoupení odpustil; věci, které jste učinili? „Od tohoto večera, 5 Beránku Boží, slibuji Ti, že budu chodit v upřímnosti, budu chodit tak, abych jménu, které nosím, připravil čest, totiž jako křesťan — Kristu podobný. Pozdvihuji své ruce, ó Bože. Zasvěcuji se Tobě nanovo dnes večer. Budu chodit ve světle. Amen!

Chodíme ve světle, v tom nádherném světle ... ó, necítíte se být očištěni? Necítíte se dobře? Ó, podejme si navzájem ruce a ještě jednou zazpívejme!

Chodíme ve světle, v tom nádherném světle ...

Zavřeme oči a pobrukujme to.

Chováme se jako děti, neboť my jsme dětmi. Milujete Jež?

Má víra se k Tobě blíží, Ty Beránku z Golgoty ...

Vy přece víte, že jsem staromódní člověk. Míním, toto překonává všechno toto nové, přemrštěné, ten rock'n'roll, ta napodobení, o milión mil. Duch svatý se dotkl per starých básníků, kteří sepsali ony písně a vedl je. Myslím na Eddieho Pruita a všechny ty ostatní velké básníky, jako Fanny Crosbyovou:

Nepomíjej mne, ó Spasiteli, slyš srdce mého křik ...

Jednou ji chtěli mít, avšak ona nejednala jako ten letniční Elvis Presley, který prodal své prvorozenectví za řadu cadillaců. Přišli k ní a prosili ji, aby psala světské písně. Ona odpověděla: „Za žádnou cenu bych to neučinila.“

Řekli: Jsi slepá. Jak se ti povede, až přijdeš do nebe?“

Obrátila se a řekla v inspiraci:

Poznám Jež, znám Jež.

Vykoupená stanu před Ním.

Poznám Jež, poznám Jež

— Jak? — podle jizev na Jeho rukou.

„Kdybych Jež ale neviděla, dotknu se Jeho rukou.“

Poznám Jež...

Nezpůsobuje to, že Ho milujete? ON tam odešel, aby nám místa připravil, „Až odejdu a připravím místo, přijdu opět a vezmu vás k Sobě.“

Dětičky, vy jste nyní v bolestech zrodu. Plňte příkazy Boží. Zde je pastor. Kdyby snad někdo nebyl ještě pokřtěn, pak je voda připravena. Můžete náležet k této církvi nebo činit, cokoli chcete. Jestliže jste křest Duchem svatým ještě nepřijali, pak je toto večer, abyste jej přijali. Nevěříte tomu?

Vy říkáte: „Bratře Branhame, je již pozdě, tys příliš dlouho kázal,“ Pavel kázal jednou totéž poselství po celou noc. Tu vypadl jeden mladý muž z okna a byl mrtev. Pavel byl tak pomazán stejným druhem poselství, vrhl se na toho mladíka a život vrátil do něho. Ježíš Kristus stále ještě je tentýž, včera, dnes i na věky. Nemilujete Ho? Ještě jednou zdvihněte své ruce a zpívejme: MILUJI JEJ, MILUJI JEJ.

Kde je pianistka? Sestro, udala bys na klavíru tón? Kolik vás Jej miluje? Zvedněte svoji ruku a řekněte: „Miluji Jej skutečně, miluji Jej z celého srdce. Miluji Ho.“

Zavřeme nyní oči, ruce k nebi zdvihněme a zpívejme ke cti Boží: Miluji Jej, miluji Jej. Chceme Jej vzývat. Jestliže je ostře, zraňujcně a mohutně kázáno, pak je toto balzám, který Bůh vlévá a jímž jsme uzdravováni. Je to mast pro naše duše v Gileádu. Nyní zpíváme. Udej nám, prosím, ten tón.

Miluji Jej, miluji Jej ...

„Po tom všichni lidé poznají, že jste Moji učedníci, budete-li jedni druhé milovat.“ To souhlasí. Nemůžeme-li se navzájem milovat, my, kteří se přece vidíme, jak potom můžeme Boha milovat, kterého nevidíme?

Vydavatel: misionář Ewald Frank,
Postfach 100707, 47707 Krefeld, Německo
www.freie-volksmission.de

Svobodná lidová misie, informační kancelář
Doubecká 556, Jahodnice, Praha 9 - Kyje, CZ-198 00

internet: www.svobodnalidovamisie.cz
e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz

☎ 281 931 729

Slobodná ľudová misia, I. Krasku 18, Trnava, 917 05

internet: www.misia.sk
e-mail: info@misia.sk

☎ 033 5342 991, 0905 414 701

WB 1965-12-05
Věci, které budou
CZ